

Adventes Vēstis

2010. gada jūlijs, #07 (173)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
ADVENTISTU
ĢENERĀLKON-
FERENCES
59. SESIJA

SVARĪGĀKO
SESIJAS LĒMU-
MU APSKATS

PIRMĀ INTER-
VIJA AR PRE-
ZIDENTU TEDU
VILSONU.

JAUNIEŠU
NOMETNE
TEAMWORK

“SLIEKŠŅI UN
GRIESTI” PAR
PIEDZĪVOTO
ATLANTĀ

JAUNĀIS ĢENERĀLKONFERENCES PREZIDENTS TEDS VILSONS

Latvijas ziņas	4
Tēma	6
Viedoklis	14
Intervija	16
Vārds mācītājam	18
Bērniem	20
Jauniešiem	22

Ģenerālkonference un aizkulises

Adventistiem nemaz nav jāzina, kurš vada Vispasaules Adventistu Baznīcu – tā izteicies jaunievēlētais Baznīcas vadītājs Teds Vilsons, un es viņam piekrišu. Svarīgs ir nevis vārds, bet ietekme. Vilsons vēlas atstāt ietekmi uz draudzēm visā pasaulē. Protams, jebkurš kristīgs cilvēks vēlas, lai viņa darbam būtu pozitīva un svētīga ietekme. Vai tāda būs jaunajam Baznīcas vadītājam, to mēs vēlāk redzēsim. Šobrīd mēs zinām tikai viņa publiski izteiktos nodomus (un tie, cik zinu, tiek vērtēti dažādi), un mazliet par tiem jūs varēsīt uzzināt, lasot šīs „Adventes Vēstis”.

Vilsonam ir taisnība, ka diez vai visiem draudzes locekļiem ir jāzina Baznīcas administrācija. Tomēr daudzi (kuriem to atļāva tehniskās iespējas, laiks un valodas zināšanas) centās sekot līdzi tam, kas notika Atlantā, Ģenerālkonferences 59. sesijā. Adventistu draudzēs tas ir lielākais un svarīgākais notikums, un gribas saprast, izjust vēsmas, kuras vējo draudzēs visā pasaulē.

Šīs „Adventes Vēstis” tāpēc ir mazliet atšķirīgas. Puse no žurnāla ir veltīta lielajai vispasaules sesijai. Varēsīt gan neklātienē mazliet vairāk iepazīties ar jaunievēlēto Baznīcas vadītāju un uzzināt par dažām citām uzvārdu maiņām. Varēsīt arī uzzināt, kā mēs esam tikuši pie jauna draudžu prezidenta, kaut ko no viņa vēlēšanu aizkulisēm, par kurām bieži nerunā. Man pašam bija interesanti uzzināt, ka Adventistu prezidenti ir arī sava miesassargu komanda, kas tagad sargās Tedu Vilsonu. Gribējām, lai žurnālā nav tikai skaitļi un fakti, bet arī atziņas, cilvēciskums un viedokļu dažādība.

Cerams, ka jūs ieinteresēs pieņemtie vai nepieņemtie lēmumi, kas raisīja asas diskusijas un pat strīdus delegātu vidū Atlantā. Ģenerālkonferences sesijas tāpēc ir interesantas, ka tajās ierodas draudžu pārstāvji no visas pasaules. Bet pasaule ir ļoti dažāda, arī izpratne par jautājumiem ir dažāda. To nevar nepamanīt tādās starptautiskās kopā sanāksšanās. Interesanti noteikti būs arī uzzināt, kā Amerikā klājās un kā tur jutās latvieši.

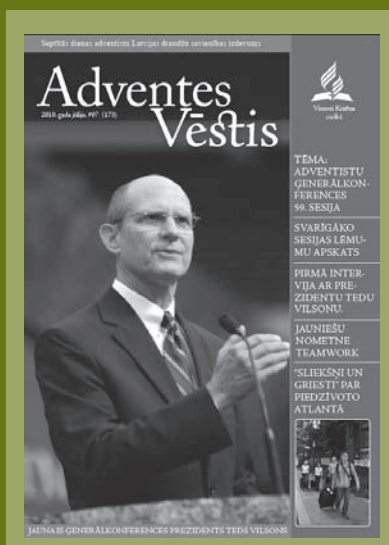
Lai jums interesanta un svētīga lasīšana. Un ceru, ka ar tikpat lielu interesi arī uzzināsīt, kā veicās nometnē jauniešiem un kas jauns noticis draudzēs tepat Latvijā.

Aidis Tomsons
Adventes Vēstu ziņu redaktors

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Josef Kissinger (ANN)

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Latvieši ārzemēs

Pagājušajā gadā Latvijā viesojās Gabriela. Viņa pirms 8 gadiem aizbrauca no Latvijas. Uz Bahreinu. Uz Tuvajiem Austrumiem, pie Saūda Arābijas. Šogad viņa pārcēlās uz ASV. Tiesa, viņa nezināja, uz cik ilgu laiku. Plašāka intervija ar Gabrielu bija pagājušā gada žurnālā „Tikšanās”. Viņa, kas kristījies Rīgas 5.draudzē, „Adventes Vēstīm” atsūtījusi divas vēstules – liecības. Pirmo saņēmām jau pavasara nogalē. Otrā atnāca tagad.

Dārgie draugi,

Es esmu tagad ASV un degu nepacietībā studēt koledžā. Un tas ir tas, par ko gribu pastāstīt.

Lai iestātos koledžā, man vajadzēja nolikt eksāmenu, lai pierādītu, ka man ir vajadzīgais izglītības līmenis turpināt mācības šajā skolā. Es noslēdzu derību ar Dievu, ka, ja Viņš man palīdzēs nokārtot eksāmenus, es liecināšu par to, kā Viņš man būs palīdzējis to visu izdarīt.

Kopš es sevi atceros, man nekad nav veicies matemātikā. Kad es atklāju, ka, lai iestātos koledžā, man būs jākārt arī matemātikas eksāmens koledžas līmenī, es biju šausmās. Turklāt es pat biju aizmirsusi, kā rēķināt daļskaitļus. Vairāki cilvēki piedāvāja man palīdzību, bet es lūdzu Dievu, lai Viņš kļūst par manu skolotāju. Gandrīz tajā pašā mirklī Viņš ielika manā sirdī vēlēšanos mācīties...

Es cītīgi mācījos, mācījos vairākas dienas. Un brīnums notika. Man patiešām iepatikās, un es jau gribēju iemācīties risināt matemātiskos uzdevumus. Es pavadīju daudz stundas trenējoties un atkal mācoties.

Eksāmenā dabūju visaugstāko atzīmi, un tas bija vairāk nekā biju lūgusi! Tagad esmu droša, ka koledžā man klāsies labi, jo mans Privātskolotājs ir ar mani. Viņš tiešām dara brīnumus. Gan mazus, gan lielus. Šis bija LIELS.

Gabriela

Dārgie,

Es tikko kā atgriezos no Pensilvānijas nometnes, un man jāatzīst, ka tas ir bijis tāds godbijību iedvesošs pasākums, kādu līdz šim es nebiju piedzīvojuši. Svētrunas un semināri bija visaugstākajā pakāpē svarīgi jebkuram adventistam, un es atklāju, ka pati pēdējā svētruna, kuru teica pazīstamais Džordžs Naits (foto), vistiešākajā veidā atklāja visu lietu būtību. Viņš atklāti runāja par to, kas ir adventisms vai kādam tam ir

jābūt. Vēsts pamatā bija mīlestība pret Dieva baušļiem un līdzcilvēkiem, draudzi tajā iekļaujot. Viņš runāja par atšķirību, ko mēs sludinām un kā mēs rīkojamies. Lūk, bildes no nometnes.

Gabriela

Gaidāmie pasākumi

26. jūlijs Rēzeknes draudzes māsas J. Neikures 100 gadu jubilejas svinības Rēzeknē.

5. - 7. augusts Igaunijas draudžu savienības kongress Tartu.

14. augusts Saldus draudzes 90 gadu jubilejas svinības. Pl. 10:00 dievkalpojums. Pl. 18:00 labdarības koncerts Saldus Bērnu un jaunatnes centrā.

15. augusts Pl. 18:00 Latvijas Kristīgajā radio skanēs adventistu Talsu draudzes dievkalpojuma ieraksts.

13. - 15. augusts Bērnu un ģimenes saiets "Draugu ciemats" Zvejniekciema "Austrumniekos". Atklāšana 12. augustā pl. 19:00.

21. - 22. augusts Jauniešu dienas Liepājā. Sekojiet informācijai!

22. augusts Pl. 15:00 Tukumā, Durbes pilī notiks Tukuma draudzes organizēts garīgās mūzikas koncerts.

Sludinājumi

• Izīrē 2 istabu dzīvokli 4. stāvā pie parka Grīziņkalnā, Rīgā. Krāsns apkure. Tel. 29570093.

Evanģēlijs televīzijā

Jau sen man ir bijis sapnis izmantot plašsaziņas līdzekļus, lai varētu pasludināt evaņģēliju Daugavpilī. Šajā gadā Dievs šo sapni ir īstenojis, un mūsu mācītājs M. Kaimiņš kopš aprīļa mēneša vietējā pilsētas televīzijas kanālā "TV Miljons" vada lekciju ciklu rubrikā „Vārds mācītājam”. Mūsu mācītājam jāgatavo jauna tēma reizi divās nedēļās, tā tiek ierakstīta un atskaņota piektdien pl. 21:00 un sestdien pl. 21:00. Pirmās piecas lekcijas bija par ģimenes attiecībām. Nākošās piecas augustā iepazīstinās skatītājus ar adventistu draudzi. Citās reizēs programmā uztājas katoļu un pareizticīgie mācītāji.

Kādu gan varenu vēsti Dievs mums uzticējis! Ļoti svarīgi izmantot visas Dieva dāvētās iespējas, lai vēl vairāk cilvēku aicinātu pievienoties Viņa ģimenei.

Klaudija Muceniece Daugavpilī

Misijas diena Kārsavā

Kārsavas Adventistu draudzē tika noorganizēta labdarības diena, šis pasākums notika 30. maijā. Mūsu draudzes locekļi, sadarbojoties ar vietējo sociālo dienestu, uzaicināja maznodrošinātās ģimenes, kā arī cilvēkus, kuri atsaucās uz mūsu ielūgumu. Šiem cilvēkiem tika piedāvātas mazlietotas drēbes, kā arī darbojās grāmatu galds ar kristīgu literatūru. Draudzes brāļi un māsas dalījās ar ciemiņiem

savosticības piedzīvojumos un pastāstīja par Kristus lielo mīlestību pret cilvēkiem.

Šī diena bija izdevusies, cilvēki sanāca, atsaucība bija, un lielākā daļa drēbju tika atdotas. Nevarēja nesaņemt, kā Dieva Gars uzrunāja atnākušos ciemiņus, radot viņos interesi par garīgo literatūru. Rezultātā tika izdalītas visas mūsu sagatavotās grāmatas! Ar to mūsu darbs nav beidzies, nu mums atliek lūgt Dievu par šiem cilvēkiem, lai viņi lasa un pārlicinās, ka Dievam visu cilvēku liktenis ir vienlīdz svarīgs. Dievs nav uzbāzīgs, bet Viņš ļoti priecājas par katru atsaucīgu dvēseli, kura meklē ceļu, kā iepazīt Jēzu.

Diāna Mūrniece

Ceļš uz laimi caur cietumu

“Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība” – Es esmu iespējas, zināšanas un dzīves kvalitāte.

Jelgavas cietumā vēl pagājušā gada novembrī divdesmit seši ieslodzītie brīvprātīgi ieradās mācību klasē, lai sāktu apgūt laimīgas dzīves noslēpumus. Tā saucas seminārs, kurš noslēdzās šī gada maijā. Semināra moto bija „Cienīt – nozīmē saprast”. Semināru līdz galam izturēja gan tikai 11 ieslodzītie, kuri arī saņēma apliecības. Šiem vienpadsmit tika dotas iespējas (parādīts ceļš) un pasniegtas zināšanas uz personīgo laimi – dzīves kvalitāti.

19 lekcijās tika apskatīti 136 jautājumi jaunās, Bībeles psiholoģijas gaismā. Dažiem ieslodzītajiem pat viņu sievas brīvībā iesaistījās šajā seminārā un sajuta pārmaiņas personīgajā dzīvē. Viņu veiksmē, protams, būs atkarīga no ticības pakāpes un gribēšanas iet pa šo ceļu.

Apliecību saņemšanas dienā uz cietumu atbrauca bijušais ieslodzītais Andris Reigas, kurš pats 19 gadus bija pavadījis ieslodzījumā. Viņš, bijušais „zeķis”, tagadējais biznesmenis, liecināja saviem draugiem ieslodzījumā (un tādu nebija maz) par pārmaiņām savā dzīvē.

1999. gadā Andris kāpa Pārlielupes cietuma kristību baseinā, kur Viktors Geide pār viņu izteica svētību vārdus. Tagad Andris ir draudzē kārtībnieks un Kristus liecinieks. Dieva svētības nāk pa paklausības ceļiem jebkuram, kas pa to iet.

Šo Andra tikšanos ar ieslodzītajiem video formātā (un daudzas citas liecības) varat noskatīties portālā www.draugiem.lv, ieejot Riharda Krieviņa foto albūmā.

*Adventistu cietumu kapelāns
Rihards Krieviņš*

Sabatskola un ģimene

Pēdējā laikā mūsu draudzē Daugavpili mācītājs M.Kaimiņš sācis vadīt ļoti interesantus, nebaidīšos pat sacīt unikālus seminārus. Pavisam nesen viens seminārs bija par sabatskolas reformu. Ļoti žēl, ka šis pasākums netika plaši reklamēts un notika, piedaloties 2 draudzēm – Daugavpils un Krāslavas draudzei. Tāpēc klāt bija tikai 23 cilvēki. Lūk, dažas pamatatziņas no semināra. Līdzšinējai, vecajai sabatskolas vadīšanas metodei, kāda bijusi mūsu draudzēs, ir daudzi mīnusi – tajā aktīvi piedalās tikai 5-6 procenti dalībnieku, veidojas simpātijas vai antipātijas pret konkrētiem sabatskolas skolotājiem, kas vada no katedras, ātri tiek izsmeltas visas idejas, trūkst personiska kontakta ar tiem, kas mācās, pati stundas vadīšanas forma nedod iespējas turpināt sadarboties, nav augšnes tuvākām attiecībām. Stunda paliek par otru svētrunu.

Elena Vaita rakstījusi, ka ideju par mazajām grupām devis Tas, kurš nekad neklūdās. Sabatskolas uzdevums ir Bībeles studijas, sadraudzība, sabiedrības aizsniegšana un vispasaules misija. Sabatskolas klases rekomendētais lienums – 7-8 cilvēki. Ja jaunkristītajam draudzē radīsies 7 draugi, tad viņš no turienes neaizies.

Katrā klasē jābūt 3 vadītājiem – skolotājs/koordinators, diakons un misijas vadītājs. Svarīgi arī veikt aptauju klasē par talantiem un katra spējām. Diakona uzdevums ir moto – mana klase ir mani labākie draugi. Vajag izveidot burtņīcu, kurā ierakstīt visas klases vajadzības, lūgties par tām. Skolotāja galvenais uzdevums ir paaugstināt Bībeles izpētes līmeni:

- 1) mācīt saprast Bībeles tekstus,
- 2) mācīt izskaidrot tekstu, ka Bībelē ir atbildes uz visiem mūsu jautājumiem,
- 3) mācīt izmanot dzīvē iegūtās zināšanas, lai tās palīdzētu risināt problēmu.

Seminārā tika apskatīti arī atsevišķi psiholoģijas elementi.

Vēl vienu semināru organizēja Ģimenes kalpošanas nodaļa, ko vada Larisa Kaimiņa. Tajā piedalījās mūsu draudzes ģimenes pāri, kam interesēja tēma „Kā būt laimīgam?”. Galvenā semināra doma – patiesi kristīga ģimene ir vislabākā svētruna. Kad mēs darām Dieva prātu, tad atrodam Dieva paredzēto jēgu savā dzīvē – mīlestību un laimi.

Klaudija Muceniece

Apsveikums

3. jūlija dievkalpojumā Bauskā sveica jaunus draudzes locekļus Jāni un Oskaru, – viņi savas sirdis nodevuši Dievam kristībā, jauniešu no metnes TeamWork laikā (plašāk par to lasiet sadaļā par jauniešiem).

Tradicionāli draudze arī priecājas par skolu beidzējiem. Jānis beidzis 9. klasi, bet Rūdolfs – absolvējis vidusskolu. Lai bagātīgas Dieva svētības mūsu draudzes jauniešiem.

Bauskas draudze

Zini savas tiesības

„Ikvienam ir tiesības zināt savas tiesības” svētīt sabatu un atsaukties uz valsts Darba likuma 133. panta 5. daļu.

Varam būt pateicīgi Dievam, ka dzīvojam valstī, kurā tagad ar likumu ir aizsargātas tiesības svētīt sabatu. To vajadzētu attiecīgi novērtēt un pareizi izmantot, jo vienmēr un visur tādas iespējas nav bijušas. Daudzi sabata svēttāji dažādos pasaules vēstures laikos un vietās ir piedzīvojuši konflikta situācijas un diskrimināciju mācību iestādēs un darba vietās; daudzi tādēļ ir vajāti obligātajā kara dienestā un piespiedu darbos nebrīvē, un pat pakļauti mocekļa nāvei. Pētot vienoto praviešu, apustuļu un Jēzus Kristus mācību, varam saprast principu, ka nevienam, kas vēlas kalpot Dievam, nav jāveic pašmocības, kā arī nav jāļauj, lai citi to prettiesiski pakļautu nevajadzīgām grūtībām pret valsts likumā garantētām tiesībām. Apustulis Pāvils ir atstājis tādu piemēru: „Un, kad viņu ar siksnām piesēja, tad Pāvils sacīja tur stāvošajam virsniekam: „Vai jums ir tiesības šaut vienu romieti, un tādu, kas pat nav notiesāts?”¹

Savas tiesības svētīt sabatu ikviens var uzzināt „Latvijas vēstneša” tiesību aktu portālā: <http://www.likumi.lv/doc.php?id=26019>. Saeima ir pieņēmusi un Valsts prezidents izsludina šādu likumu:

Darba likums

133. pants. Darba nedēļas ilgums

(1) Darbiniekam ir noteikta piecu dienu darba nedēļa. Ja darba rakstura dēļ nevar noteikt piecu dienu darba nedēļu, darba devējs pēc konsultēšanās ar darbinieku pārstāvjiem nosaka sešu dienu darba nedēļu.

(2) Ja noteikta sešu dienu darba nedēļa, dienas darba laika ilgums nedrīkst pārsniegt septiņas stundas. Darbiniekiem, kuriem normālais darba laiks nedrīkst pārsniegt šā likuma 131.panta trešajā daļā noteikto, dienas darba laika ilgums nedrīkst pārsniegt sešas stundas.

(3) Sestdienās darbs beidzams agrāk nekā citās dienās. Darba dienas ilgums sestdienās nosakāms darba koplīgumā, darba kārtības noteikumos vai darba līgumā.

(4) Ja darba nedēļas ietvaros viena darba diena iekrīt starp svētku dienu un nedēļas atpūtas laiku, darba devējs šo darba dienu var noteikt par brīvdienu un pārcelt to uz sestdienu tajā pašā nedēļā vai citā nedēļā tā pašā mēneša ietvaros. No valsts budžeta finansējamo institūciju darbiniekiem, kuriem noteikta piecu dienu darba nedēļa no pirmdienas līdz piektdienai, Ministru kabinets rīkojumu par darba dienas pārcelšanu izdod par nākamo gadu ne vēlāk kā līdz kārtējā gada 1.jūlijam.

(5) Ja darbinieks savas reliģiskās pārliecības vai citu pamatotu iemeslu dēļ nevar ierasties darbā pārceltajā darba dienā, šī diena tiek uzskatīta par darbinieka ikgadējā atvaļinājuma dienu vai, vienojoties ar darba devēju, tā tiek atstrādāta citā laikā.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 04.03.2010. likumu, kas stājas spēkā 25. 03. 2010.)

Ja nepieciešams, vietējās draudzes var izdot izziņas par piederību draudzei.

Materiālu sagatavoja Mg.theol. Juris Driķis

PASLUDINOT DIEVA ŽĒLASTĪBU

Foto: Josef Kissinger

Aidis Tomsons,
AV ziņu redaktors.

No 23. jūnija līdz pat 3. jūlijam Atlantā notika Ģenerālkonferences 59. sesija. Tajā tika izraudzīts jauns Vispasaules Adventistu Baznīcas vadītājs, kā arī apspriesta Baznīcas līdzšinējā darbība un tālākie nodomi. Sesijas darbam klātienē sekoja tūkstošiem cilvēku. Noslēguma pasākumā piedalījās 70 tūkstoš dalībnieku. Bet ikdienas darbā kā delegāti bija izraudzīti 2410 adventisti no visas pasaules, kā arī Baznīcas augstākā vadība.

Ģenerālkonferences sesija ir visnozīmīgākais pasākums Adventistu Baznīcas dzīvē. Tā notiek reizi 5 gados, kad no visas pasaules sabrauc tūkstošiem adventistu. Katrā valstī tiek izraudzīti pārstāvji, kas dodas uz sesiju kā delegāti. No Latvijas sesijas darbā piedalījās Baltijas ūnijas un Latvijas konferences pārstāvji – Baltijas ūnijas vadītājs Valdis Zilgalvis, mantzinis Zīgurds Laudurģs, vairāku nodaļu vadītājs Guntis Bukalders, Latvijas draudžu savienības vadītājs Viesturs Reķis, kā arī Sieviešu kalpošanas nodaļas vadītāja Dagnija Roderte. Bija arī pa vienam deputātam no Igaunijas un Lietuvas.

Ģenerālkonferences sesijas centrālie pasākumi notika Džordžijas Domā, kas ir milzīgs biznesa un sapulču centrs ar 71 250 sēdvietām lielajā zālē, kā arī Džordžijas Pasaules Kongresa Centrā. Sesijas moto bija „Pasludinot Dieva žēlastību”.

Darbadienās ik rītu delegāti pulcējās uz darba sesijām. Bet vakaros no septiņiem vakarā visiem dalībniekiem un viesiem bija iespēja iepazīties ar adventistiem no visas pasaules. Katra valsts un divīzija iepazīstināja ar draudžu darbu savā

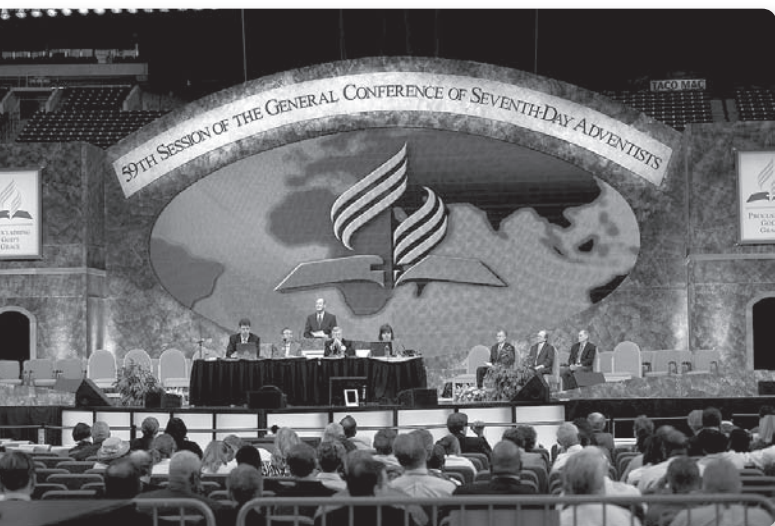
zemē. Transeiropas divīzijas (kuras sastāvā ir arī Latvijas draudzes) priekšnesumi notika 30. jūnija vakarā. Šajā pašā dienā Atlantā spēlēja un dziedāja arī Latvijas ansamblis „Sliekšņi un griesti”. Sesija noslēdzās ar Nāciju parādi 3. jūlija sabata vakarā.

Kongresa delegāti un viesi no Baltijas ūnijas.

Notikumi

Paralēli delegātu darba sanāksmēm Kongresu centrā notika dažādi pasākumi. Vienu dienu pirms sākās darba sesijas, kad notika dalībnieku reģistrēšanās, 23. jūnijā no pustrītiem pēcpusdienā līdz pat pusnaktij tika organizēts īpašs *garīgās atjaunošanas festivāls*. Tā laikā dažādās sesijās tika runāts par Svētā Gara aicinājumu un svaidījumu. Bija mūzika, liecības, diskusiju grupas, Bībeles lasīšana un lūgšanas. *Sievietēm*, kuras ieradās uz sesiju ne kā delegātes, īpašas sanāksmes organizēja Sieviešu kalpošanas nodaļa. Tikšanās notika gan no rītiem, gan arī atsevišķās pēcpusdienās. Tajās tika pārrunāti dažādi temati – piemēram, personiskā izaugsme, kalpošana, ikdienas dzīve. Skaņēja laba mūzika un bija interesanti ziņojumi no dažādām pasaules malām.

Darba sesija.

Tika arī turpināta tradīcija, kas aizsākās vēl 2000. gadā Toronto sesijā un kuru nosauca par *Mininometni*. Uz izveidotas speciālas skatuves Izstāžu zālē uzstājās dažādi runātāji, skaņēja mūzika un varēja dzirdēt intervijas ar cilvēkiem no

visas pasaules. Tur bija arī misijas stāsti un dažādas interaktīvas programmas.

Savukārt *bērniem* bija īpašas dienas nometnes. Katru dienu bērnus pl. 8:00 no rīta sagaidīja pie Kongresu centra, lai vestu uz nometni. Tas gan bija maksas pakalpojums, un vienas dienas izmaksas ar visu ēdināšanu, transportu un programmas aktivitātēm izmaksāja 30 dolārus (apmēram 18 latus). Nometne katru dienu ilga līdz pulksten 17:00.

Tika organizēti arī īpaši *pusdienlaiku semināri*, kuros varēja piedalīties ne tikai sesijas viesi, bet arī delegāti, kuriem pārējā laikā bija jāpiedalās darba sēdēs. 45 minūšu garās prezentācijās varēja uzzināt, cik dažādi misijas darbs tiek veikts visā pasaulē. Tika pārrunāti arī praktiski jautājumi, piemēram, kā ieinteresēt cilvēkus apmeklēt sabatskolu (jeb apcerējumu) un kādas jaunas un radošas metodes izmantot sabatskolas skolotājiem.

Tikmēr atsevišķā zālē varēja klausīties *mūzikus* no visas pasaules. Zāle bija liela, un mūziķi bija profesionāli. Vienā no dienām uzstājās arī Latvijas grupa „Sliekšņi un griesti”. Par to, kā viņiem tur klājās, varat lasīt tālāk šajā pašā žurnālā.

Žurnāla “Signs of the Times” izstādes stends.

Izstādes

Neatņemama Ģenerālkonferences sesiju sastāvdaļa ir izstāžu zāle. Tajā var iepazīties ar adventistu ražoto produkciju un sniegtajiem pakalpojumiem no visas pasaules. Turpat uz vietas var nopirkt dažādus pārtikas produktus, mūzikas diskus, izbaudīt veselības institūciju sniegtos pakalpojumus (masāžu un tml.), uzzināt par izdevniecību un misiju darbu, augstskolām un medicīnas iestādēm. Izstādes vienmēr raisa plašu dalībnieku interesi, un tā tas bija arī šoreiz.

Tulkošana

Protams, lai viesi un delegāti varētu saprast, kas notiek lielajā zālē, bija vajadzīgi arī tulki. Viņu darbs sesijas laikā bija ļoti svarīgs. Pavisam sesijas darbā piedalījās vairāk nekā 150 profesionāli tulki, kuriem bija jānodrošina sinhronais tulkojums, kas ir grūts darbs.

Krievu, japāņu, rumāņu, vjetnamiņu. Tās ir tikai dažas no daudzajām valodām, kurās varēja sekot līdzi tam, kas notiek Ģenerālkonferences sesijā. Sanāksmes darba valoda, protams, bija angļu valoda.

Tulkiem bija īpašas darba vietas zāles pašā augšā – pie griesmiem. Viņi no turienes varēja pārrēdzēt visu lielo telpu.

Prezidenta ievēlēšanas aizkulises

Viens no pirmajiem darba sesijas uzdevumiem bija uzklaut Adventistu Baznīcas vadības atskaites, ievēlēt komitejas locekļus un Nominācijas komitejai izraudzīt nākamo Vispasaules Adventistu Baznīcas vadītāja kandidātu. Tā arī bija lielākā intriga – kurš nākamajos piecos gados vadīs Adventistu Baznīcu visā pasaulē.

Baznīcas kārtība ir tāda, ka vispirms sesijas delegāti izrauga jeb izvēl savus pārstāvjus, kurus dēvē par Nominācijas komiteju. Viņi tad dodas uz darba apspriedes telpu, lai izvēlētos, kuru kandidātu ieteikt sesijas dalībniekiem balsošanai. Tiek izraudzīts viens cilvēks, un realitātē tas nozīmē, ka komitejas locekļi izlemj, kurš būs nākamais Baznīcas vadītājs. Delegāti pēc tam diezgan vienprātīgi nobalso par ieteikto kandidātu.

Delegāti balso par jauno prezidentu.

Arī šoreiz izraudzīta delegātu grupa devās pa garu gaiteni cauri lielajam Džordžijas Vispasaules Kongresu centram uz ēkas pašu tālāko nostūri augšējā stāvā, lai aiz slēgtām durvīm pieņemtu vissvarīgāko lēmumu 59.-tajā Ģenerālkonferences sesijā.

Viņi ieņēma telpu ar numuru C304. Un viņu darbs bija augstākajā mērā noslēpts no citu acīm.

Pirmā intervija ar Tedu Vilsonu

Teds Vilsons ir 20.-tais prezidents, kurš vada lielo Ģenerālkonferenci. Dažas stundas pēc ievēlēšanas viņš sniedza pirmo interviju žurnālu „Adventist Review” un „Adventist World” redaktoram Bilam Knotam, kā arī Ģenerālkonferences tā brīža Komunikācijas direktoram Rajmundam Dabrovskim. Īss fragments no intervijas:

Pirms delegātiem atļaut ieiet darba telpā, komitejas locekļi piekrita nodot visus savus mobilos telefonus Ģenerālkonferences darbiniekiem, kas tos novietoja tīros plastikāta maisiņos un iznesa no zāles. Ņemot vērā iespējas būt īsziņas, tvītot vai rakstīt elektroniskās vēstules, Baznīcas vadītāji nolēma pasargāt komitejas locekļus no kārdinājuma publiskot izraudzīto Baznīcas vadītāja vārdu pirms oficiālas nosaukšanas.

Pēc tam, kad komitejas locekļi bija nodevuši savus telefonus, viņi iedeva savas identifikācijas kartes brīvprātīgajiem drošības sargiem, kuri pie durvīm tās salīdzināja ar sesijas ievēlēto dalībnieku sarakstiem, un tikai tad, kad bija pārliecība par katra delegāta atbilstību, viņi tika ielaisti darba telpā.

Tālāk jau visi sēdās pie galdiem, kur katram bija bezvadu elektroniska balsošanas ierīce. Komitejas locekļi apsprieda vairākus kandidātu vārdus un tad vienojās par... Tedu Vilsonu. Pēc tam Komitejas vadītāji atstāja telpu un devās atpakaļ uz Džordžijas Domu, kur informēja par pieņemto lēmumu līdzšinējo prezidentu Janu Polsenu. Tad Baznīcas vadītāji tikās atsevišķi ar pašu Vilsonu, kuram bija jāpasaka, vai viņš pieņem aicinājumu izvirzīt balsošanai viņa kandidatūru Ģenerālkonferences sesijā.

T. Vilsons pateica savu *jā*, un līdz ar to komitejas locekļi šo darbu bija pabeiguši. Viņi devās uz lielo zāli, kur bija pārējie sesijas delegāti. Tikmēr īpaša drošības grupu Vilsonu un komitejas vadību aizveda uz lielās zāles platformas aizkulišu daļu.

Tāču jau apmēram pusstundu pirms oficiālās nominēšanas aizkulisēs un delegātu vidū sāka cirkulēt runas, ka izraudzīts Teds Vilsons. Acīmredzot kāds no 236 Nominācijas komitejas locekļiem bija nepacietīgs, lai paziņotu pieņemto lēmumu citiem, un bija atradis veidu, kā to izdarīt. Neviens par to gan pārāk neļauņojās. Pēc tam intervijās daži atzina, ka šajā informācijas tehnoloģiju laikmetā nav iespējams informāciju nosargāt. Kā sacīja delegāts no Papua Jaungvinejas Branimirs Šūberts, ja kāds izvēlas darīt kaut ko nepareizi, viņš to var izdarīt.

Tālāk jau Teda Vilsona vārds tika nosaukts sesijas delegātiem, kuriem par viņu bija jābalso ar savām dzeltenajām balsošanas kartēm, lai akceptētu viņu kā Adventistu Baznīcas

Dabrovskis: Viena no Baznīcas pamatvērtībām ir vienotība. Ko Baznīcas vienotība nozīmē un kā mēs varam to sasniegt?

Vilsons: Baznīcas vienotība obligāti nenozīmē to, ka visi soļo ierindas solī un vienkārši apsveic visu, ko viņiem saka. Mums var būt atšķirīgi viedokļi: mēs nākam no ļoti dažādām kultūrām, valodām, mēs esam ar dažādu izcelšanos un sociālo stāvokli. Tas, kas mūs vieno, ir vairāk nekā mūsu darbības plāni, vairāk nekā mūsu izdotie masu produkcijas materiāli. Aiz tā visa ir Svētais Gars. Esmu teicis savai dārgajai sievai Nensijai, cik brīnišķīgi ir tas, ka tu vari doties pa visu pasauli, redzēt dažādas kultūras, bet pierādījums tam, ka Septītās dienas adventistu Baznīca ir Dieva īpaša Baznīca, ir tas, ka Svētais Gars mūs satur kopā. Es nedomāju, ka mums vajag sekot pašreizējam ieradumam vienmēr būt „politiski korektiem”. Mums vajag būt līdzsvarotiem, mums vajag būt uzmanīgiem, mums vajag būt jūtīgiem. Bet vienotība nav tas, ko mums obligāti ir jāizveido. Jā, kā vadītāji mēs ceram ļaudis virzīt noteiktā virzienā. Bet, ja mēs viņiem norādām uz

vadītāju turpmākajiem pieciem gadiem. Deputāti nobalsoja par.

Teds Vilsons

T. Vilsonam ir 60 gadi. Baznīcā viņš ir kalpojis 36 gadus un ieņēmis dažādus administratīvus posteņus ASV, Āfrikā un Krievijā.

Vilsons sāka kalpot kā mācītājs 1974. gadā Ņujorkas konferencē. No 1976. līdz 1981. gadam viņš bija direktora palīgs un vēlāk direktors Metropoles Kalpošanā. Vēlāk viņš turpināja strādāt Āfrikas-Indijas okeāna divīzijā Kotdivuārā līdz pat 1990. gadam. Viņš bija departamenta direktors un vēlāk izpildsekretārs, kas ir otrs augstākais postenis divīzijas līmenī.

Tiek sveikts jaunais prezidents Teds Vilsons ar dzīvesbiedri Nensiju Vilsoni.

Pēc tam viņš uz pāris gadiem pārcēlās uz Ģenerālkonferences mītni, bet 1992. gadā kļuva par Eiroāzijas divīzijas prezidentu un dzīvoja Krievijā, Maskavā. 1996. gadā viņš devās atpakaļ uz ASV, lai kļūtu par *Review and Herald* izdevniecības prezidentu. Bet 2000. gadā viņu ievēlēja par Ģenerālkonferences viceprezidentu.

Tedam Vilsonam ir doktora grāds reliģiskajā izglītībā un arī divi maģistra grādi. Savukārt viņa sieva Nensija ir fizio-

terapeite. Viņiem ir trīs meitas.

Interesants ir arī fakts, ka Teds Vilsons ir bijušā Ģenerālkonferences prezidenta Nila Vilsona dēls. Nils Vilsons vadīja Adventistu Baznīcu no 1979. gada līdz 1990. gadam. Daudzi atceras viņa tēva viesošanās Latvijā 80. gadu sākumā.

Cilvēki, par kuriem maz zina

Iepriekš jau tika pieminēta īpaša drošībasnieku grupa, kas pavadīja Tedu Vilsonu uz skatuves aizkulisēm. AV lasītājiem noteikti būs interesanti uzzināt, ka miesassargi ir ne tikai valsts prezidentiem laicīgajā pasaulē. Arī Adventistu Baznīcas vadību pavada un sargā īpaša miesassargu un drošībasnieku grupa, par kuru saprotamu iemeslu dēļ daudz netiek runāts.

Pavisam Ģenerālkonferences sesijas darbu sargāja un pārraudzīja 450 adventistu drošībasnieku, kā arī vietējā policija. Adventistu drošības dienestā strādā gan vīrieši, gan sievietes, un atsevišķas grupas pienākumos ietilpst sargāt bijušā un jaunievēlētā prezidenta ģimeni.

„Mēs esam visur,” saka Drošības dienesta vadītāja Kārena Banere. Šī bija jau trešā Ģenerālkonferences sesija, kurā viņa atbildēja par prezidentu drošību.

„Mums ir plāns A, plāns B un vajadzības gadījumā arī plāns C,” savukārt saka Džims Vains, kurš atbildēja par visas sesijas darba drošību.

Protams, drošībasnieku darbs ir ļoti atbildīgs. Viņi sesijai gatavojās jau 5 gadu garumā. Viņu darbs ir nodrošināt darbu tā, lai neviens nejustu nekādus starpgadījumus. Jau pirmajās dienās sargi nemanāmi bija eskortējuši vairākus cilvēkus, kuri bija ieradusies no „grupām, kuras ir pret Septītās dienas adventistu teoloģiju”.

Savukārt miesassargu uzdevums ir pasargāt Adventistu Baznīcas prezidentu. „Tā kā prezidents ir tik populārs, cilvēki grib viņu apturēt, ar viņu fotografēties,” saka Vains. „Viņam jau tas patīk, bet viņam tiešām nav tik daudz laika. Tas ir ļoti svarīgi mums viņu izvadīt cauri pūlim.”

Kā skaidro miesassargi, prezidents nav tikai jāpavada. Miesassargi, piemēram, rūpējas par to, lai kāds nefotografētu prezidentu brīdī, kad viņš liek mutē dakšiņu ar ēdamo.

Protams, miesassargi visvairāk ir norūpējušies tad, kad viņu

Kristu un Svētā Gara spēku, uz vēsti, kas ir pamatota Vārdā, ar aktīvu lūgšanu dzīvi un evaņģelizācijas aktivitātēm, šie cilvēki būs vienoti, jo Svētais Gars viņus vienos.

Knots: Sakiet kādu vārdu tiem draudzē, kas interesējas, vai Baznīcas vadīšanā tagad būs kādas pārmaiņas. Kam, jūsuprāt, vajadzētu nākamajos gados mainīties caur jūsu un citu vadītāju kalpošanu?

Vilsons: Ziniet, man nav ilūziju, ka es varētu veikt lielas izmaiņas viens pats. Tikai Svētais Gars grasās to darīt. Vairums cilvēku nezina daudz par Baznīcas vadību. Un, ja esam godīgi, viņi par to daudz neuztraucas. Viņi zina savas draudzes mācītāju, un tas ir svarīgi. Daži varbūt zina, kurš ir Ģenerālkonferences prezidents vai varbūt viņu savienības prezidents. Bet tas nav svarīgi, ka viņi to zina. Svarīga ir ietekme, kas nāk no draudzes – ka draudze ir garīga kustība, kas patiesi pamatota Vārdā, un ka Svētais Gars maina mūs, lai mēs esam arvien līdzīgāki Kristum un varam patiešām piepildīt Viņa doto misiju. Ja šī ietekme būs jūtama bez jebkādiem uzvārdiem vai cilvēkiem, vai administrācijas, vai iniciatīvām, es būšu absolūti sajūsmā.

Vēl dažas atziņas no Teda Vilsona sacītā intervijā. Kā atzīst jaunievēlētais Baznīcas vadītājs, viņš bieži lūdz gudrību no Dieva. „Viena no lūgšanām, ko es no rītiem saku Dievam, ir lūgums saskaņā ar Jēkaba 1:5 pēc gudrības. Man tās nav. Man to jāsaņem no Debesīm. Un kad es esmu bijis grūtā situācijā, vienalga, vai kā jauns mācītājs, vai kā pieredzējis vadītājs, vienmēr ir vajadzība pēc gudrības.”

Runājot par Baznīcas aicinājumu, Teds Vilsons uzskata, ka ikvienam draudzē ir jāapzinās, ka piederēt Septītās dienas adventistu draudzei ir kas īpašs un ka tas nav tas pats, kas piederēt jebkurai citai organizācijai vai konfesijai. Jo Adventistu Baznīcai ir īpašs aicinājums.

Vilsons uzsver, ka Adventistu Baznīcai lielā priekšrocība ir Elena Vaita, Praviešu Gars. Un šī ir vērtība, kas tāda bijusi gan pagātnē, un tāda būs arī nākotnē.

Baznīcas prezidents arī atzīst, ka viņš ir cieši apņēmis atdzīvināt praktisko medicīniskās misijas darbu, lai draudzes locekļi zina, kā palīdzēt citiem tad, kad viņiem ir īpašas vajadzības.

sargājamie kāpj uz skatuves un uzstājas publiski vai atrodas ļaužu vidū. Bieži vien, lai izvairītos no liekām grūtībām, tiek izmantoti ceļi, kuri parastajiem apmeklētājiem ir slēgti. Starp citu, daudzajiem Ģenerālkonferences sesijas dalībniekiem nemaz nebija nojausmas, ka Atlantas pilsēta atļāvusi izmantot arī dažus pazemes ceļus, pa kuriem pārvietojās Adventistu Baznīcas vadītāji, lai izvairītos no ļaužu pūļiem.

Izmaiņas Baznīcas vadībā

Pārmaiņas nav skārušas tikai Vispasaules Adventistu Baznīcas vadītāja krēslu. Jaunas personas ir arī citos vadošos amatos. Pieminēsim tās, kuras varētu šķist visinteresantākās.

No 9 Ģenerālkonferences viceprezidentiem 5 ir saglabājuši savus amatus, 3 ir devušies pensijā, un Teds Vilsons kļuvis par prezidentu. Viens no jaunieceltajiem viceprezidentiem ir Delberts Beikers – līdzšinējais Okvudas Universitātes prezidents. Bendžamins Šons līdz šim kalpoja kā sekretārs, iepriekš vadīja Vispasaules Adventistu Radio. Pārējie divi ir bijušie divīziju vadītāji, kas nozīmē, ka pārmaiņas skārušas arī divīzijas.

Jauns vadītājs ir mūsu kaimiņdivīzijai, kurā ietilpst Krievija. Par Eiroāzijas divīzijas vadītāju iecelts Džilermo Bjadži, līdzšinējais divīzijas mantzinis. Viņš stāsies Artūra Šteles vietā, kurš tagad ir kļuvis par Ģenerālkonferences viceprezidentu, līdz ar to pārceļoties uz dzīvi Vašingtonā.

Vēl viena divīzija ir tikusi pie jauna vadītāja. Austrum-Centrālāfrikas divīziju tagad vadīs Bleše Raguri līdzšinējā Džefrija Mbvanas vietā. Arī Mbvana kļuvis par Ģenerālkonferences viceprezidentu.

Runājot vēl par divīzijām – jauns vadītājs ir Ziemeļamerikas reģionā (ASV un Kanāda). Par divīzijas vadītāju izraudzīts 61 gadu vecais Dens Džeksons, kurš līdz šim vadīja Adventistu Baznīcu Kanādā. Viņš aizstās Donu Šneideru, kurš pārraudzīja draudzes Ziemeļamerikā kopš 2000. gada.

Pārējie divīziju vadītāji palikuši tie paši. Arī Transeiropas

cas mantzinis Bobs Lemons turpinās pildīt šos pienākumus. Liza Bērdslija kļuvusi par pirmo sievieti, kas Adventistu Baznīcā kalpos kā Izglītības direktore. Viņai ir Sabiedrības veselības maģistres grāds, kurš iegūts Lomalindas universitātē, doktora grāds izglītojošā psiholoģijā, kā arī Biznesa administrācijas maģistra grāds.

Rons un Kārena Flaueri vairs nevadīs Ģimenes kalpošanu. Viņu vietā tagad būs Villijs un Elena Oliveri. Villijs ir ģimenes socioloģijas doktors un mācītāju padomdošanas maģistrs. Elena ir ieguvusi augstāko izglītību, kas orientēta uz padomdošanu studentiem. Viņi ir precēti 25 gadus un ir divu studentu vecāki.

Komunikācijas direktors turpmāk būs Viljams Kosta. Viņš nomainīs līdzšinējo vadītāju Rajmundu Dabrovski, kurš vadīja Komunikācijas departamentu kopš 1994. gada. V. Kosta līdz šim bija viņa vietnieks.

Un vēl Džerijs Peidžs kļuvis par Kalpošanas asociācijas

Ceļā uz lielo zāli pirms balsojuma par prezidentu.

(Ministerial Association) sekretāru. Viņš pildīs tos pienākumus, kurus iepriekš veica Džims Kress (viņš pagājušā gada novembrī nomira). Kalpošanas asociācija apgādā ar materiāliem, apmāca un atbalsta vairāk nekā 16 tūkstoš mācītāju visā pasaulē. Dž. Peidžs līdz šim bija Centrālkalifornijas konferences prezidents.

Kuram uzticēt ievēlēšanu?

Ģenerālkonferences sesijas delegātiem bija jābalso par daudz un dažādām amatpersonām. Patiesībā šis jautājums pat izraisīja karstas debates. Baznīcas vadība rosināja izmaiņas Baznīcas konstitūcijā, kuras ļautu jaunievēlēto departamentu vadītāju vietniekus vēlēties sesijā, bet gan rudenī, kad kopā sanāk Izpildkomiteja. Tomēr pēc asākām debatēm deputāti balsojumā ar nelielu balsu pārsvaru šo ideju noraidīja.

Sākumā, mudinot par šo priekšlikumu balsot, bijušais Adventistu Baznīcas vadītājs Jans Polsens aicināja jaunievēlētajiem departamentu vadītājiem dot vairāk laika, lai varētu ieteikt savus vietniekus. Turklāt Nominācijas komitejai ir jāizrauga visas amatpersonas lielā ātrumā, un ievēlēšanas process tiek padarīts pavisam.

Tomēr bija departamentu vadītāji, kas paši nevēlējās gaidīt līdz rudenim – jo tad viņu vadītās nodaļas strādātu bez jauniem vietniekiem. Turklāt daudzi deputāti uzskatīja, ka viņi ir spējīgi paši pieņemt izsvērtus lēmumus. Kā atzina

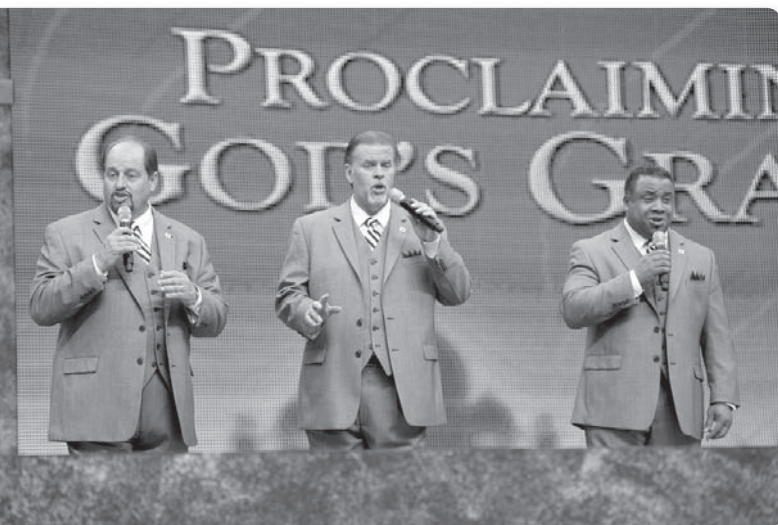

Divīziju sagatavotās atksaites prezentācijas.

divīziju, kurā ietilpst Latvijas Adventistu Baznīca, tāpat kā līdz šim vadīs Bertils Viklanders.

Trīs bijušie viceprezidenti devušies pensijā – Marks Finlejs, Gerijs Karsts un Jūdžens Hsu.

Par Ģenerālkonferences sekretāru kļuvis G. T. Endži. Dzimis Singapūrā, Endži savu kalpošanu sāka kara plosītajā Kamboģā. Pēdējā laikā viņš bija Ģenerālkonferencē viens no izpildsekretāriem. Savukārt Vispasaules Adventistu Baznī-

Uzstājas *The King's Herald*s.

Nominācijas komitejas vadītājs Roberts Kīts, katras amatpersonas ieteikšanai viņiem bija atvēlētas 15 minūtes. Daļa deputātu uzskatīja, ka tagad ievēlēšanas process noticis sasteigti un bez vajadzīgās izvērtēšanas. Kā teica viens no delegātiem Ričards Osborns, pamatskolas skolotājus bieži vien izvēlas rūpīgāk nekā Baznīcas augstāko vadību. Tomēr vairums deputātu tā nedomāja un uzskatīja, ka tas ir delegātu pienākums pieņemt galīgo lēmumu par visām amatpersonām, un ka 2400 delegātu balsojums ir uzticamāks par 305 cilvēku lielās Izpildkomitejas lēmumu.

Nedisciplinētie delegāti

Pavisam Ģenerālkonferences sesijai bija izraudzīti 2410 delegāti no visas pasaules. Taču savākt visus vienkopus bija diezgan sarežģīti. Arī Baznīcas vadītāji nav tik disciplinēti. Viskritiskākā diena bija svētdiena, kad simtiem delegātu krēsli bija tukši. Acīmredzot, cilvēki bija izvēlējušies citus pasākumus ārpus sesijas. Tika izteiktas aizdomas, ka daudzi delegāti bija devušies iepirkties uz lielveikaliem. Rīta sesijai reģistrējās tikai pusotrs tūkstotis. Kā noskaidroja *AV*, Baltijas ūnijas delegācija uz šo sanāksmi bija ieradusies pilnā sastāvā. Darba sēžu vadītājs Gerijs Karsts publiski puda satraukumu par notiekošo. Viņš aicināja visus blakus sēdošos, kuriem līdzās bija tukšas krēslu rindas, privāti atgādināt kolēģiem par viņu atbildību piedalīties darba sēdēs. „Organizācija ir segusi viņu ceļa izdevumus. Viņiem šeit ir jābūt,” sacīja Karsts.

Vietējās Baznīcas sedza visu delegātu un viņu viesu (lielākoties dzīvesbiedru) ceļa izdevumus, ēdināšanas pakalpojumus, kā arī maksāja 30 dolārus komandējuma naudu par katru dienu.

Karsta aicinājumam bija rezultāts. Jau pirmdienā darba sēdē piedalījās 2222 delegāti.

Oficiālie paziņojumi

Ģenerālkonferences sesijas delegāti pieņēma 5 paziņojumus par svarīgiem tematiem, tajā skaitā par vardarbību pret sievietēm un bērniem, radīšanu un globālo nabadzību. Ziņojumus jau bija sagatavojusi Baznīcas Izpildkomiteja, un delegātiem bija par tiem jābalso.

Adventistu Baznīca atkārtoti puda atbalstu bībeliskajai atziņai par pasaules radīšanu. Par radīšanu bija atsevišķas diskusijas arī vēlāk. Delegāti atbalstīja aicinājumu pārskatīt Baznīcas 28 pamatmācību punktus, atverot sesto punktu,

kurš saucas Radīšana. Tika nolemts līdz nākamajai sesijai sagatavot un tad balsot par redakciju, kas vēl stingrāk un noteiktāk pauz atbalstu Bībelē aprakstītajam radīšanas stāstam.

Citā paziņojumā delegāti puda gatavību pielikt pūles, lai „pasargātu bērnus un jauniešus no personām...”, kas var izdarīt jebkāda veida vardarbību un pāridarījumus”.

Vēl Baznīca puda nelokāmu pārliecību, ka ir ļoti svarīgi nodrošināt ikvienam iespējas runāt par reliģiju brīvi, un valsts var ierobežot brīvību tikai ļoti retos izņēmumos. Runājot par reliģisko brīvību, Lovels Kūpers, kurš iepazīstināja delegātus ar paziņojumu tekstiem, teica, ka gandrīz visur pasaulē aktuāls ir jautājums par reliģijas apmelošanu. „Mums ir jāiemācās, kā pareizi izmantot runas brīvību, kad mēs runājam par vērtībām un ticību, kas ir dārga citiem cilvēkiem.”

Vēl Adventistu Baznīca pieņēma paziņojumu par globālo nabadzību, kā arī aicināja beigt vardarbību pret sievietēm un meitenēm. Kūpers skaidroja – statistika visā pasaulē apliecina, ka sievietes un meitenes vardarbībai tiek pakļautas daudz biežāk nekā citi –, tāpēc tika pieņemti divi atsevišķi paziņojumi – viens par vardarbību pret bērniem un jauniešiem, bet otrs, īpaši aizstāvēdams sievietes un meitenes. Delegāti ar to apstiprināja, ka Adventistu Baznīcas skatījumā šī ir īpaša, globāla problēma, pret kuru jācīnās visiem kopā.

Izmaiņas Baznīcas rokasgrāmatā

Viens no galvenajiem punktiem Ģenerālkonferences sesijas darba kārtībā bija gandrīz 100 izmaiņas Baznīcas rokasgrāmatā. Lielākā daļa no izmaiņām ir nenozīmīgas un saistītas ar stila labojumiem un dažiem precizējumiem. Dažas izmaiņas ir veiktas Baznīcas struktūrā – rokasgrāmata ļaus lielāku elastību, dažviet draudzes tieši pakļaujot ūnijas vadībai, izlaižot savienības jeb konferences struktūru. Tomēr vairāki priekšlikumi izraisīja ļoti karstas debates, turklāt diskusijas delegātu vidū par draudzes vecāko jeb diakonu dzimumu nerimās vairākas dienas.

Sievietes – draudzes vecākās

Runa ir par priekšlikumu, kas paredz, ka par draudzes vecāko vai diakonu var iesvētīt arī sievietes. Līdz šim Baznīcas kārtība šādu iespēju neparedzēja. Jautājums delegātus sadalīja reģionāli pretējās nometnēs. Rietumvalstu un Ziemeļamerikas delegāti aktīvi aicināja iekļaut šo punktu rokasgrāmatā, kamēr, piemēram, delegāti no Āfrikas un citiem pasaules reģioniem bija pret.

„Ja mēs izbalsosim kaut ko tik nekaitīgu kā šo, es jums saku, mūsu jaunieši zaudēs drosmi,” sacīja Džons Brants no Ziemeļamerikas. „Viņi nav tikai mūsu Baznīcas nākotne, viņi ir tās tagadne.”

Savukārt Steina Lianda no Dienvidāfrikas – Indijas okeāna reģiona šo priekšlikumu dēvēja par slēptu centienu legalizēt sieviešu ordināciju. „Es uzskatu, ka Baznīcas Rokasgrāmatas komiteja ir pārkāpusi robežas,” viņa teica. Tās arī bija galvenās delegātu bažas – ka šis ir solis pretī sieviešu ordinācijai, kam daudzviet pasaulē ir liela pretestība.

Džerens Tjunstra no Transeioipas divīzijas ierosināja meklēt kompromisu – varbūt rokasgrāmatā var ielikt tādu diakona jēdzienu, kuram nav dzimtas – tas varētu nozīmēt gan vīriešu, gan sieviešu dzimtu. Bija priekšlikums balsot par redakciju, kas ļautu katram reģionam izvēlēties. Proti, par draudzes vecākajām varētu iecelt sievietes tikai tur, kur to atbalsta attiecīgā reģiona vadība.

Tomēr balsojumā vairākums bija par izmaiņām rokasgrā-

matā, kas atļauj par draudzes vecākajām iecelt arī sievietes. Tiesa, balsojums raisīja vēl ilgi skaļas diskusijas, un daudzi delegāti vairākkārt centās atgriezties pie šī temata, lai atjaunotu diskusiju. Jāatgādina, ka savulaik Ģenerālkonferences sesijās tika debatēts arī par sieviešu ordināciju, tomēr vairākums delegātu vienmēr bijuši pret to. Līdz ar to šajā sesijā šis jautājums darba kārtībā netika iekļauts, lai arī tas joprojām ir daudzu karstu diskusiju temats, un paredzams, ka par to kādreiz nākotnē atsāksies debates arī Ģenerālkonferencē.

Ņemot to vērā, sesijas noslēgumā delegāti vēlreiz atgriezās pie šī jautājuma, taču šoreiz ar konstruktīvu priekšlikumu – veikt padziļinātu pētījumu par ordinācijas tradīcijām un bībelisko teoloģiju šajā jautājumā.

Pensilvānijas konferences prezidents Rejs Hartvels aicināja Baznīcu vēlreiz izvērtēt, uz kā balstās adventistu pārliecība par ordināciju. Ģenerālkonferences viceprezidents Maikls Raiens atsaucās šim aicinājumam un paziņoja, ka sesijas Rīcības komiteja pēc nopietnām diskusijām ir vienojusies nākamo piecu gadu laikā iesniegt visaptverošu ziņojumu par ordināciju, kas būs pieejams nākamās sesijas delegātiem. Šajā laikā tiks izpētīts viss, kas ir pieejams un zināms par iesvētīšanu jeb ordināciju. Kā atzina Raiens, tas nenozīmē, ka Rīcības komiteja vēlas veicināt sieviešu ordināciju, taču visi bijuši vienprātīgi, ka pārliecībai ir jābalstās uz zināšanām, kas savukārt nopamatotas Svētajos Rakstos un Dieva gribas izpratnē. Jādomā, ka tiklīdz ziņojums būs pieejams, varēsim par to informēt arī AV lasītājus.

Seksuālie noziedznieki

Otrs priekšlikums par izmaiņām rokasgrāmatā, kas raisīja debates, bija nosacījums, kas skar bijušos seksuālos noziedzniekus. Priekšlikums paredzēja, ka, ja cilvēks, kurš savulaik apsūdzēts seksuāla rakstura noziegumos, vēlas pāriet uz citu draudzi, tad līdzīgi uz jauno draudzi ir jānosūta rakstisks paziņojums par cilvēka pagātni.

Daži delegāti, tajā skaitā viens jurists, uztraucās, ka priekšlikumā izteiktā valoda ir pārāk stingra un var beigties ar tiesu darbiem, ja vēlāk atklājas, ka cilvēks par vardarbību apsūdzēts nepatiesi. Savukārt Karniks Dukmecians no Ģenerālkonferences sacīja: „Es drīzāk izvēlos kādu nepatiesi apvainot, nekā riskēt, ka kāds bērns piedzīvo vardarbību.”

Arī bijusī Ģimenes kalpošanas vadītāja Kārena Flauera atbalstīja priekšlikumu. Viņa teica, piedošana nenozīmē, ka nodarījumam nav sekas, bet bērnu vardarbības gadījumos sekas ir smagas un ilgstošas.

Pēc garām diskusijām deputāti šo priekšlikumu atbalstīja, un tas nozīmē, ka šis punkts ir iekļauts Baznīcas Rokasgrāmatā.

Geji un lesbietes

Tāpat salīdzinoši karstas debates izvērsās par priekšlikumu, kas paredzēja precizēt laulības definīciju. Līdz šim rokasgrāmatā bija rakstīts: „Laulība, iecelta no Dieva, ir monogāmas, heteroseksuālas attiecības.” Priekšlikums paredzēja to papildināt ar frāzi „starp vienu vīrieti un vienu sievieti”. Uzreiz jāpiebilst, ka šis priekšlikums tika arī pieņemts, taču apspriešanas laikā par to izcēlās lielas diskusijas.

Sākotnēji katrs gribēja papildināt definīciju ar savu priekšlikumu, kaut ko pielikt, kaut ko atņemt, un šķita, ka būs grūti atrast kopsaucēju. Bet debašu laikā daudzkārt tika pieminēts homoseksuālisms. Džerens Tjunstra no Trans-Eiropas divīzijas vispirms aicināja pieņemt definīciju: „Laulība ir monogāmas, mīlošas attiecības starp diviem pieaugušajiem, kas

Delegāti iesaistās debatēs.

kopīgi vienojušies.” Viņš skaidroja, ka piedāvātais teksts varētu tikt interpretēts kā tāds, kas atļauj piespiedu laulības. Taču viņš arī sacīja, ka, viņaprāt, „Baznīca ir atvērta nevis slēgta dažādiem cilvēkiem, žēlastības pilna nevis nosodoša”, un esošā definīcija varētu atsvešināt uz draudzi nākt gejiem un lesbietēm.

Tas izraisīja spontānu reakciju. Reno Paotonu no Dienvidu-Klusā okeāna reģiona sacīja, ka viņš ir šokēts dzirdēt šādu paziņojumu no delegāta. Sēdes vadītājam pat nācās ierobežot laika limitu, ļaujot vienam runātājam izteikties ne ilgāk par minūti. Daudzi izteicās pret Tjunstras priekšlikumu. Radās pretēji aicinājumi. Tinto Ngalube no Dienvidāfrikas – Indijas okeāna reģiona ierosināja rokasgrāmatā iekļaut „skaidru paziņojumu, kas nosoda homoseksualitāti tāpat kā mēs nosodām laulības pārkāpšanu”.

Diskusiju laikā tika pieminēti arī citi aspekti. Piemēram, Brigita Filipšena no Austrum-Centrālāfrikas aicināja neaizmirst par bērnu laulībām, kas dažās pasaules malās ir aktuāla problēma. Arī pret tām vajadzētu iebilst. Arī šeit radās dažādi priekšlikumi. Tomēr pēc gariem strīdiem deputāti beigās secināja, ka izteikt nepārprotamu definīciju nemaz nav tik vienkārši. Tika pat izvērtēts, vai projektu nenosūtīt atpakaļ atbildīgajai komitejai, lai viņi sniedz labāku laulības definīcijas priekšlikumu. Taču deputāti secināja, ka tad laika trūkuma dēļ paliks vecā definīcija vēl 5 gadus līdz nākamajai sesijai. Tāpēc beigās visi nobalsoja par sākotnējo priekšlikumu.

Administrācija bez jauniešiem

Lai arī ikdienas darbā to tieši sajūst nevarēja, zināmu neērtības sajūtu tas radīja. Darba sesijas zālē, kurā tika pieņemti visi svarīgākie lēmumi, bija ļoti maz jauniešu. Un tas disonēja ar noskaņojumu pašu delegātu un apmeklētāju vidū.

Sesijas pirmajā dienā vietējie mediji izjautāja atbraukušos delegātus, ko viņi cer sagaidīt no 59. Ģenerālkonferences sesijas. Atbildes bija dažādas, taču vairums no viesim atzina, ka cer uz lielāku jauniešu iesaistīšanu administrācijas darbā. Kā sacīja delegāts Mihaels Benkheds no Dienvidāzijas reģiona: „Ja mēs vadībā varam iekļaut kādus jauniešus, tad es domāju, ka laiks ir pienācis.”

Tomēr šīs delegātu gaidas nepiepildījās. Jauniešiem un pārvēlētiem Baznīcu vadītājiem ir cilvēki gados. Diemžēl no 2233 delegātiem, kas bija reģistrējušies Ģenerālkonferences sesijai, tikai 43 delegāti bija jaunāki par 30 gadiem. Kā atzina Austrijas delegāts Roberts Volmers, tā ir problēma. „Šobrīd

jums ir jāstrādā ūnijās un divīzijās, un tad jūsu vārds kļūst zināms Nominācijas komitejai. Bet tad jums jau ir 50 vai 60 gadi.”

Jautājumu sesijas laikā centās aktualizēt Deivids Kokions no Kanādas, kuram pašam ir 28 gadi. Viņš otrdienas rītā darba sesijā piegāja pie mikroфона un sacīja: „Es gribētu zināt, kad ir piemērots laiks, lai runātu par to, ka mums trūkst jauniešu pārstāvniecības kongresā. Daudzi jaunieši nav informēti, nav ieinteresēti un ir pat vienaldzīgi par procesiem, kādi notiek Baznīcā.”

Apjautājot tos jauniešus, kas bija ieradušies, nācās secināt, ka viņiem bija „paveicies” tikai tāpēc, ka viņu draudžu vadītāji bija izrādījuši interesi, lai izvirzītu viņus kā delegātus.

Daudzi atzina, ka gribētu savā vidū redzēt vairāk jaunus cilvēkus, taču daudzējādā ziņā tas ir atkarīgs jau no tā, kas notiek ūnijā un pēc tam divīzijā.

Rietumcentrālāfrikas reģiona Adventistu Baznīcas vadītājs Gilberts Vari atklāja vēl kādu problēmu – Āfrikas jaunieši nevar dabūt vīzas, lai iebruktu ASV. Iepriekšējā sesijā kā delegāts gribēja atbraukt viens jauns cilvēks. Vari personiski palīdzēja viņam iegūt vīzu. Bet jaunietis ieradās ASV un

un visvairāk apmeklētā. Džordžijas Domā bija pulcējušies gandrīz 70 tūkstoši cilvēku. Oficiālajā ziņā bija minēts ļoti precīzs skaits – 69 989. Skatot orķestrim, īpašiem „eņģeļiem” pūšot mirdzošas taures, klausoties majestātisko Mendelsoņa „Reformācijas simfoniju” un uz klausot ASV prezidenta Baraka Obamas atsūtīto sveicienu, klātesošie baudīja sabata svētkus. Lielā zāle bija piepildīta.

Rīta dievkalpojumā galveno uzrunu teica jaunievēlētais Adventistu Baznīcas vadītājs Teds Vilsons. Viņš runāja par Adventistu Baznīcas īpašo misiju un izaicinājumiem. Viņš pauda pārliecību, ka adventistiem ir iespēja būt īpašiem ļaudīm, Dieva atlikuma ļaudīm, kas pagodina Kristu, Viņa taisnību, pasludina Trīs eņģeļu vēsti no Atklāsmes 14. nodaļas un Viņa drīzo atnākšanu.

Vilsons runāja gan par adventistu doktrīnām un nepieciešamību tās saglabāt, gan par Praviešu Garu kā dāvanu, ar kuru svētīta ir Adventistu Baznīca. Runa bija ļoti tieša un nepārprotama.

Apsveikumā, kuru bija atsūtījis ASV prezidents B.Obama, bija rakstīts: „Cauri vēsturei ticība ir veidojusi mūsu filozofijas, mūsu perspektīvas un mūsu dzīves. Kad mēs sastopamies ar izaicinājumiem un iespējām, ko piedāvā šis unikālais mirklis vēsturē, lai mūsu ticība vada mūs uz vienotību kopējam mērķim – kalpot saviem līdzcilvēkiem – brāļiem un māsām... Es vēlu jums visu labāko šajā brīnišķīgajā notikumā,” B. Obamas sveicinu nolasīja Teds Vilsons.

Savukārt vakarā sesija noslēdzās ar Nāciju parādi – īpaši krāsainu Adventistu Baznīcas reprezentācijas notikumu, kurā pārstāvji no draudzēm visā pasaulē iznāca priekšā tautas tērpos, nesot savas valsts karogu. „Mēs svinam mūsu unikalitāti un mēs svinam mūsu kopā būšanu,” sacīja viena no programmas vadītājām Elizabete V. Talbota.

Kad zālē tika pieminētas dažādas valstis, to bieži vien pāršalca tādas ovācijas, ka programmu vadītājiem bija jāgaida pirms iepazīstināt ar nākamo tautu un valsti.

„Kāda gan atkal apvienošanās būs debesīs,” vēlāk sacīja viena no skatītājām Ninfa Bindūsano no Indonēzijas, kura bija koši dzeltenās drēbēs ar zelta spalvu pie cepures. „Mēs esam aizkustināti, jo visi esam dažādi cilvēki, bet vienoti Dievā.”

Sesiju noslēdza Teds Vilsons. „Kādai brīnišķīgai ģimenei mēs piederam!” aizkustināts sacīja Vilsons. „Mūsu misijas darbam attīstoties arvien vairāk, tās ietekme būs redzama katrā šīs zemes stūrī.”

Noslēdzošā sabata Nāciju parāde.

paguda – atpakaļ uz dzimteni viņš vairs neaizbrauca. Tagad ASV vēstniecība nepavisam nav gatava piešķirt iebrukšanas vīzas jaunākiem delegātiem.

Tomēr viens risinājums, kas skar Izpildkomitejas darbu, šīs sesijas laikā tika piedāvāts un pieņemts. Pēc vairākkārtīgas jautājuma atlikšanas tika izdarītas izmaiņas Ģenerālkonferences konstitūcijā un darba kārtībā. Tagad ir noteikts, ka Izpildkomitejas darbā ir jāpiedalās ne tikai Baznīcas vadītājiem, bet arī ierindas draudzes locekļiem. Izpildkomiteja ir lielākā Baznīcas komiteja, kurā ir apmēram 300 cilvēku. Izmaiņas paredz, ka komitejas darbā ir jāiekļauj „ne mazāk kā 15 un ne vairāk kā 20... ierindas draudzes locekļu jeb laju, tajā skaitā jaunieši”.

Delegāti sākotnēji diskutēja, vai jānosaka precīzāk, kas ir jaunieši un cik jauniešiem jābūt komitejā. Tomēr sīkāks skaidrojums netika pieņemts. Vai šis labojums kaut ko mainīs Izpildkomitejas un Adventistu Baznīcas administrācijas darbā, to ir grūti pateikt.

Sesijas noslēgums

Kā jau vienmēr Ģenerālkonferences sesijās, noslēguma diena sabatā bija pati svinīgākā, emocionāli piesātinātākā

Sesiju noslēdz prezidents Teds Vilsons.

Guntis Bukalders
Baltijas ūnijas Komunikāciju
nodaļas vadītājs.

Par personīgu ATMODU

Tā kā vairāki Baltijas ūnijas delegāti bija Atlantā un paši piedalījās Ģenerālkonferences sesijā, tad AV nosūtīja Baltijas ūnijas Komunikāciju nodaļas vadītājam Guntim Bukalderam dažus jautājumus par Atlantas sanākumi.

Kādi ir tavi iespaidi par Ģenerālkonferences sesiju?

Sesija ir labi organizēta. Sanāksmes notiek vairākās olimpiskā kompleksa ēkās. Visur ir skaidras norādes un informācija, delegātiem ir atsevišķs, norobežots laukums lielās halles vidū. Visur pie ieejām ēkās stāv apsardze, kas rūpējas, lai dažādi separātiskie nogrupējumi necenstos kaut kā iespaidot draudžu izraudzītos delegātus. Sesijas notiek saskaņā ar delegātiem izdalītajos bukletos noteikto kārtību. Sanāksmes sākas ar svētbriņķi 8:00 no rīta un noslēdzas 21:00 vakarā ar Ģenerālkonferences nodaļu atskaitēm. Daudz darba ir ievēlēšanas komisijai, kam tik īsā laikā ir jāizrauga ļoti daudz draudzes vadītāju. Var tikai apbrīnot brāļu un mūsu spēju tikt galā ar tik lielu uzdevumu – nedēļas laikā jāatrod aptuveni 230 dažādi draudzes vadības amatu kandidāti! Līdz ar to ievēlēšanas komisijas dalībniekiem darbdiena sākas 7:30 no rīta un beidzas 21:30, vienreiz pat bez pusdienām vai vakariņām (brokastu te oficiāli nav, ja nu vienīgi kāds tās pats pasūta viesnīcā). Paralēli ievēlēšanas komisijai Baznīcas rokasgrāmatas redakcijas komisija vēlreiz izskata tos rokasgrāmatas punktus, kas delegātiem šķiet nepieņemami un ir nosūtīti atpakaļ pārskatīšanai. Tas ir milzīgs darbs, kas notiek šajās darba grupās.

Katru vakaru pēdējās divas sanāksmes stundas ir veltītas Ģenerālkonferences nodaļu atskaitēm. Iepriecināja misijas darbs Austrumāzijā. Ziemeļaustrumāzijas nodaļa ziņoja, ka Ķīnā pašlaik ir vairāk nekā 400'000 adventistu. Neskatoties uz daudz dažādām grūtībām, misijas darbs gan Ķīnā, gan Ziemeļkorejā virzās uz priekšu.

Varbūt ir arī kādi pārsteigumi?

Jā, ir. Es atceros, kā 2003. gada oktobrī Latvijas draudžu

Savienības kongresā balsojām par organizācijas nosaukumu – par to, ka organizācijas nosaukums ir Baznīca (ar lielo B), tā nošķirot Baznīcu kā organizāciju no baznīcas kā celtnes. Toreiz arī precizējām, ka iesvētītie darbinieki saucas mācītāji. Bija lieli strīdi, un vairāki cilvēki šīs maiņas uzskatīja bezmaz vai par atkrišanu no ticības. Bija interesanti vērot, kā šajā Ģenerālkonferences sesijā pieņēma šos pašus lēmumus attiecībā par nosaukumiem un precizējumiem Baznīcas rokasgrāmatā, kur organizācijas saīsinātais nosaukums ir Baznīca (Church), un iesvētīts darbinieks ir mācītājs (pastor), un neviens no vairāk nekā divtūkstoš klātesošajiem delegātiem neiebilda ne vārda un pat nesāka diskusijas. Tātad Latvijas draudžu Savienības vadība bija nevis “atkritusi no ticības”, bet bija pilnīgā saskaņā ar Ģenerālkonferences kursu un 7 gadus pirms analogiska Ģenerālkonferences lēmuma savos dokumentos ieviesa skaidru dažu Baznīcas terminu definīciju. Vai mums nav jābūt pateicīgiem Dievam par vadību un arī par Baznīcas vadītāju skaidro problēmas izpratni un atbilstošu rīcību?

Ģenerālkonference ievēlēja jaunu Adventistu Baznīcas vadītāju...

Jā, Ģenerālkonference ar lielu balsu vairākumu ievēlēja Tedu Vilsonu par Septītās dienas Adventistu Baznīcas prezidentu. Vērojot balsošanu, man subjektīvi šķita, ka vislielāko atbalstu viņam izteica melnādainie Ģenerālkonferences delegāti. Tomēr kopumā viņš guva ļoti pārliecinošu balsu vairākumu.

Vai līdzšinējais Ģenerālkonferences prezidents Jans Polsens vairs nekandidēja?

Pirmās darba dienas vakarā Jans Polsens vērsās pie sanāksmes dalībniekiem un teica, ka daudzi viņam ir jautājuši, vai

viņš ir gatavs kandidēt vēlreiz. “Varbūt,” viņš teica, “Kungs man nav devis skaidru atbildi. Ja Viņš to dod jums, tad dariet man to zināmu.” Tomēr nākamajā dienā ievēlēšanu komisija Ģenerālkonferences prezidenta kandidatūrai izvirzīja Tedu N. C. Vilsonu, un lielākais vairums delegātu bez iebildumiem apstiprināja šo kandidatūru.

Adventistu Baznīcas Kanādas vadītājs teica: “Es domāju, ka Tedam Vilsonam ir dots solīds mandāts no ievēlēšanu komitejas. Viņam vajadzīgas mūsu lūgšanas un atbalsts. Es priecājos par mūsu Baznīcas vienotību.” Baznīcas Bermudu salu vadītājs teica: “Arī mēs priecājamies. Viņš būs stiprs vadītājs; viņa stiprie principi Baznīcai būs veselīgi.” Kā intervijā ANN izteicās Klusā Okeāna ūnijas koledžas prezidente Hezere Naita, šāda strauja vadītāja maiņa “šķiet ļoti pēkšņa tiem, kas nav draudzes vadībā, bet faktiski viņš (Teds Vilsons) bija tai ļoti ļoti labi sagatavojies.”

Kādi ir tavi iespaidi par jauno Baznīcas vadītāju? Vai ir gaidāmas kādas pārmaiņas?

Jaunievelētajam Baznīcas vadītājam ir savs skatījums uz to, ko vajadzētu darīt. Tūlīt pēc ievēlēšanas Teds Vilsons uzrunāja 16.3 miljonu lielās Adventistu Baznīcas Ģenerālkonferences delegātus: “Šī nav tikai vēl viena organizācija, šī nav tikai vēl viena denominācija. Šī ir Dieva atlikuma draudze.” “Es nezinu visu, bet es meklēju gudrību no padomdevējiem un no Bībeles, un no Praviešu Gara,” uzrunā teica Vilsons, atsaucoties uz mūsu Baznīcas dibinātājas Elenas Vaitas rakstiem. “Pravieša Gars ir viena no lielākajām Dieva dāvanām Septītās dienas adventistu Baznīcai,” viņš teica. “Tā attiecas gan uz pagātni, gan nākotni. Un mēs drīzi dosimies mājup.” T. Vilsons aicināja draudzes locekļus lūgt pēc Dieva vadības “un lūgt, lai Svētais Gars nestu mums atmodu un reformāciju.” Šis pēdējais ieteikums piesaistīja daudzu delegātu uzmanību. Bija pat ieteikums to ierakstīt Baznīcas rokasgrāmatā, tomēr vairums delegātu uzskatīja, ka tas nav nepieciešams.

Šai sakarā mani pārsteidza dažu cilvēku cerības attiecībā uz jaunievelētā prezidenta vadības kursu. Lasot Ģenerālkonferences mājas lapā komentārus par jauna Ģenerālkonferences prezidenta ievēlēšanu, bija patīkami lasīt par cilvēku vēlmi aizlūgt par jaunievelēto vadītāju, tomēr nevarēja neievērot dažu cilvēku cerības, ka Teds Vilsons “strādās pie tā, lai pārtrauktu attiecības ar mūsu pasaules valstu valdībām, ieskaitot ANO”, ka viņš “atgriezīs adventistus Vācijā atpakaļ pie Vispasaules Baznīcas standartiem un ticības” un tamlīdzīgus tekstus. Šie teksti izskatījās tik bēdīgi uz izstādes paviljonā redzamo Vācijas adventistu veikuma un Hamburgas mācītāja Denisa Meijera svētrunas fona, kura pēc daudzu delegātu uzskatiem bija vislabākā svētruna šajā Ģenerālkonferences sesijā!

Mani satrauc dažu ultra konservatīvi noskaņoto draudzes locekļu cerības, ka jaunievelētais Baznīcas vadītājs pārtrauks attiecības ar valstu valdībām u.tml. Lai atceramies kaut vai Latvijā Saeimā pieņemto likumu par sabatu. Šādi likumi nenokrīt no gaisa tāpat vien, bet rodas, strādājot un sadarbojoties ar valsts valdību. Konstruktīvas sadarbības pārtraukšana nozīmētu apzināti destruktīvu rīcību pašiem pret sevi, savu draudzi un valsti. Tad kāds noteikti sūdzētos par reliģiskās brīvības ierobežojumiem, bet cik mēs paši pie tā būtu vainīgi? Vai izmantojam visas Dieva piedāvātās iespējas veicināt ticības brīvību? Šajā sanāksmē bija prieks dzirdēt, ka Adventistu Baznīca ir atzīta par vienu no visaktī-

vākajām reliģiskās brīvības veicinātājām pasaulē.

Šķiet, ka daži ultra konservatīvi noskaņotie draudzes locekļi ir pārpratuši šos jaunievelētā Baznīcas vadītāja vārdus par atjaunošanos un reformāciju. Teds Vilsons neteica, ka viņš ieviesīs Baznīcā atmodu un reformāciju, bet lūdza katram draudzes loceklim to izlūgties personīgi no Dieva Svētā Gara — un tā ir būtiska atšķirība! Priecē jaunā draudzes vadītāja nosvērtība un vēlme strādāt komandā. Lielākā daļa no jaunievelētajiem viceprezidentiem un viņu palīgiem tika izraudzīti atkārtoti no iepriekšējās Baznīcas administrācijas sastāva — tas liecina par zināmu konsekvenci un tālākvirzību Adventistu Baznīcas izaugsmei, nevis par kāda monarha izdomātu kursa maiņu par 180°, kā daži cilvēki to varbūt vēlētos. Runājot ar dažiem Ģenerālkonferences Trans-Eiropas nodaļas vadītājiem, dzirdēju viedokli, ka jaunais Baznīcas vadītājs varētu veicināt mūsu Baznīcas identitātes un mērķa izpratni draudzes locekļos, un tas ir apsveicami. Mums ir svarīgi apzināties, kāpēc mēs esam Septītās dienas adventisti un kāds ir mūsu Baznīcas uzdevums un misija.

Kā tu vērtē Teda Vilsona ievēlēšanas uzrunu?

Uzruna bija īsa, taču ļoti koncentrēta, iepriekš labi pārdomāta un precīzi atspoguļoja jaunievelētā vadītāja uzskatus. Man personīgi šķita, ka T. Vilsons diezgan bieži pieminēja došanos uz mājām, uz debesīm. Var jau būt, ka viņš to domāja tēlaini, jo Bībeles noslēgumā lasām, ka jaunā Jeruzāleme nonāk no debesīm uz zemes un mēs dzīvosim uz atjaunotās zemes. Lai šī doma par došanos uz debesīm neklūst par tādu kā aizbēgšanas plānu, kas aicina tikai sludināt par Kristus nākšanu un došanos prom no šīs zemes, un atbrīvo mūs no kalpošanas darba šeit un tagad (Mt. 24:42–25:46). Mums ir gan jāsludina Kristus drīzā atnākšana, gan jākalpo sabiedrībai.

Vairāki Ģenerālkonferences delegāti un draudzes locekļi Latvijā man ir uzdevuši jautājumu, ko nozīmē jaunievelētā Ģenerālkonferences prezidenta Teda Vilsona aicinājums uz atmodu un reformāciju. Vai te ir runa par personīgu atmodu un reformāciju, vai arī aicinājums uz reformāciju ir jāsaprot kā norāde uz mūsu Baznīcas stāvokli šodien? Vai tie ir tikai lozungi vai konkrēta stratēģija? Tā kā Ģenerālkonferences prezidents ir pārāk noslogots, lai varētu pieiet un pavaicāt viņam to personīgi, tad griezos ar šo jautājumu pie viena no viņa tiešajiem palīgiem — Ģenerālkonferences Trans-Eiropas nodaļas vadītāja Bertila Viklandera. “Ar šiem vārdiem nevajag saprast to, ka mūsu Baznīca ir atkritusi. Ar Baznīcu viss ir kārtībā. Protams, vienmēr var kaut kas būt labāk, nekā ir, bet šeit nav runa par to,” teica B. Viklanders. “Šī frāze nav nekas jauns, tā nāk no Elenas Vaitas rakstiem, un to mēs esam izmantojuši arī agrāk. Runa ir par nepieciešamību pēc reformas un pārmaiņām personīgajās attiecībās ar Dievu. Un šie vārdi atrodami arī Bībelē. Atliek paskatīties, kādā kontekstā tie ir lietoti.”

Es paskatījos. Piem., Liecību 8. sējumā 251. lpp. E. Vaita lieto šo izteicienu attiecībā uz konflikta un nesaskaņu gara likvidēšanu draudzē. Praviešos un ķēniņos (626. lpp.) viņa lieto šo izteicienu attiecībā uz nepieciešamību svētrunās sludināt Bībeli un tikai Bībeli. Mans secinājums — mēs nedrīkstam ielasīt savus uzskatus cita cilvēka vārdos, jāskatās, kādā kontekstā Elena Vaita pati lietojusi šo izteicienu.

Tāpēc uzskatu, ka nevajag izdarīt pārargus secinājumus. Jaļauj jaunievelētajiem Baznīcas vadītājiem strādāt, un tad būs redzams viņu redzējuma un kolektīvās darbības virziens. Jo mūsu Baznīcas vadība ir kolektīva.

ENĢEĻI CILVĒKA VEIDĀ

Intervēja
Aidis Tomsons

Šķiet, šī bija pirmā reize, kad Ģenerālkonferences sesijā uzstājas mūziķi no Latvijas. Pārvarot dažādus izaicinājumus, grupa „Sliekšņi un griesti”, lai arī nepilnā sastāvā, devās uz Atlantū. Un Dievs viņiem bija sagādājis īpašus piedzīvojumus.

Tagad, kad žurnāls ir jau iznācis, grupas dalībnieki, cerams, ir veiksmīgi atgriezušies Latvijā. Taču laikā, kad žurnāla numurs tika gatavots tipogrāfijai, mūziķi bija vēl ASV. Tāpēc intervija tapa, viņiem esot Atlantā. Tagad modernās tehnoloģijas ļauj sazināties ar cilvēkiem visā pasaulē. Vienīgi jāņem vērā laika starpība. Latvijā bija pēcpusdiena, bet Atlantā agrs rīts. Caur skaipu sazvanījāmies ar Edmundu Andersonu, pamodās arī Māris Žagars. Bet grupas meitenes vēl cieši gulēja. Uz Atlantū netika komponists Vilnis Punka. Lai gan daudzās draudzēs par to lūdza, un Dievam bija visas iespējas pašķirt ceļu, Viņa nodoms bija cits, un mēs zinām, ka Viņš vienmēr dāvā saviem mīļajiem vislabākās dāvanas. Bet pārējiem grupas dalībniekiem, lai arī pat neticamā veidā, Dievs sarūpēja gan naudu, gan laiku, gan instrumentus, ļoti atsaucīgus cilvēkus abās okeāna pusēs – un viņi Atlantā dziedāja. Turklāt, kā tūlīt uzzināsīt, Dievs viņiem Atlantā bija sagādājis vēl vienu piedzīvojumu. „Adventes Vēstis” sazinājās ar Edmundu un Māri nākamajā rītā pēc muzicēšanas delegātu un viesu priekšā.

Edmunds: Mums uzstāšanās bija vienā no Kongresu centra zālēm, kas nav pati lielākā, taču salīdzinoši liela un plaša. Tajā ir aptuveni piectūkstoš sēdvietu un tur notika muzikālie priekšnesumi no visas pasaules. Tie tiek organizēti katru dienu divās daļās. Pirmā daļa ir no pulksten 12 līdz 14:00. Tas ir brīdis, kad delegātiem ir pusdienlaiks. Un otrā daļa ir pēcpusdienā no 17:00 divas stundas, līdz vakara pasākumam, kad delegātiem jau beigusies darba sesija. Muzicēšana ir organizēta tā, ka zāle vienmēr atvērta. Visi, kas grib, nāk un klausās. Cilvēki iet iekšā un ārā. Ir dažādas grupas un dažāds klausītāju

skaits. Un te nu jāsaka, ka mums ik dienas ir dažādi piedzīvojumi ar Dievu. Viņš piespēlē visādas izdevības, un var just, ka brīžos, kad liekas, ka priekšā ir strupceļš, viņš sūta kādu enģeli cilvēka veidā, kas dod padomu, kā rīkoties tālāk.

Kad ieradāmies un pirmajā dienā aizgājām apskatīties, kur un kā viss notiek, redzētais mūs nomāca. Vispirms iepazināmies ar Kongresu centru, kas ir milzīgs. Plus vēl Džordžijas Doms, kur pulcējas deputāti, notiek dievkalpojumi un kur vienkopus var sanākt 70 tūkstoš cilvēku. Un tad mēs sameklējām vietu, kur uzstājas mūziķi. Pirmajās dienās viss šķita neorganizēti. Nebija pat pietiekoši daudz informācijas, ka zālē ir īpaši koncerti. Cilvēki vienkārši klīda apkārt, ieraudzīja un tad ienāca un klausījās.

Mēs sašļukām. Jo tad, kad mēs iegājām zālē, tur bija nepilni 100 klausītāji. Zāle milzīga, bet tukša. Un mums bija paredzēta programmā tikai viena dziesma. Mēs domājām – uzkāpsim uz skatuves, un mūs pat nepamanīs.

Ilze gribēja iet interesēties, vai ir iespējas dziedāt vairāk. Un tad tā sagadījās, ka pēkšņi ieraudzījām Aivaru Ozoliņu (latviešu mācītājs no Losandželosas). Kopā ar Aivaru devāmies meklēt atbildīgo par muzikālajiem priekšnesumiem – kādas ir iespējas dziedāt nevis vienu, bet 3 dziesmas. Atradām. Atbildīgais saka – diez vai. Varat iedot CD, parādīt, kuras dziesmas vēl gribat dziedāt. Paklausīsimies

un tad pateiksim. Taču kompaktdiskus mēs saņēmām tikai nākamajā dienā, tāpēc nākamajā dienā bija jānāk atkal. (Jāpiebilst, ka pirms braukšanas uz ASV grupa vienojās par 1000 kompaktdisku izdošanu, kurus izdeva uz vietas Amerikā, lai izplatītu Atlantā un pēc tam Losandželosā.)

Un tad notika nākamā liktenīgā satikšanās.

Māris. Tajā dienā nekas neliecināja, ka mums izdosies par kaut ko vienoties. Pasākuma organizācija šeit ir ļoti precīza. Viss jau sen iepriekš saplānots pa minūtēm. Un galvenais atbildīgais jeb zāles vadītājs ir laipns, bet noteikts un stingrs. Viņu sauc Teds Viks.

Un tā, nākamā ir izšķirošā diena. Es atkal devos uz zāli runāt. Mums paskaidroja – vienīgā cerība ir tad, ja apstiprināsies, ka no Ungārijas nav ieradies koris, un tad viņi mūsu programmu varētu paplašināt. Taču arī tikai tad, ja šis iztrūkums jau nebūs aizpildīts ar kaut ko citu. Cerību gandrīz nekādu. Bet Teds paņēma mūsu

Uzstājas „Sliekšņi un griesti” (Foto: Robert East)

kompaktdisku un teica, lai atnākam pēc pusstundas uz viņa ofisu.

Devāmies pēc pusstundas turp. Un pēkšņi... Manā priekšā stāv sieviete un smaids. Viņa esot Kerola. Tikai pēc smaids atpazinu un atcerējos...

Tas bija pirms 13 gadiem. Toreiz Rīgā notika evaņģelizācijas seminārs, kuru vadīja Tomass Neslunds. Viņa vadībā grupa cilvēku tika kristīti, tajā skaitā arī es. Bet toreiz Kerola bija kopā ar Tomasu Neslundu kā dziedātāja. Tā sagādījās, ka māšai, kas pavadīja Kerolai uz klavierēm, vajadzēja atgriezties pirms laika Amerikā. Un evaņģelizācijas pasākums draudēja palikt bez mūziķiem. Toreiz viņa jautāja – vai zālē nav kāds pianists? Es biju samulsis – nu kā es te, svešā vietā, tomēr kautrīgi pacēlu roku. Un tālāk jau viss notika ļoti ātri...

Tagad šī Kerola stāvēja manā priekšā un atcerējās notikušo visos sīkumos. Un kad mēs bijām apmainījušies ar laipnībām, ienāca Viks. Kerola aicināja – o, nāc, šis ir cilvēks, kas Latvijā ir pazīstams mūziķis, cik brīnišķi! Viks stāv un brīnās. Izrādās, Kerola ir viens no cilvēkiem, kas atlasa muzikālos priekšnesumus sesijai. Viņa protams,

vēkus. Un tad lēnām savā sarakstā zem mūsu vienīgās dziesmas pielika Nr. 2. Un tad Nr. 3. Un tad Nr. 4.

Un tā mēs vakar nodziedājām 4 dziesmas. Tas ir vairāk nekā var iedomāties.

Edmunds. Pārsvārā visi dziedāja pa divām dziesmām.

Māris: Tas ir vairāk nekā brīnums. Es pēc tam visu dienu biju kā spārns. Jo sapratu, pēc 13 gadiem satikt cilvēku tieši tajā vietā, arī ar zināmu ietekmi uz visu... Varētu teikt, ka tas ir blats. Bet Dievs šādus blatus kārtu ne bez iemesla.

Vai klausītāju bija vairāk nekā 100?

Māris. Zālē bija apmēram tūkstoš cilvēku. Jā, krietni vairāk nekā pirmajā dienā. Sanāca arī, protams, visi mūsējie no Latvijas. Un cilvēkiem ļoti patika.

Jāatzīst, ka kopējais līmenis ir dažāds, bet kopumā diezgan augsts. Jo pirms mums uzstājās 4 puīši, kas ir kopā jau 16 gadus. Viņi ir pilna laika mūziķi, kas ar to vien nodarbojas. Ļoti pazīstami ar to, ka kādreiz Argentīnā dziedājuši evaņģelizācijā 800 tūkstoš auditorijas priekšā. Spēcīgi mūziķi. Skatuviski atraktīvi – ar labām, spēcīgām balsīm. Un arī viņiem bija atvēlētas tikai divas dziesmas.

Vai jums ir iespējas pārdot arī savus CD?

Ir. Lielajā Izstāžu zālē mums atvēlēta vieta pašā zāles galā, kur cilvēki bieži pat neatnāk. Bet ar visu to diski tiek pārdoti.

Kādi ir spilgtākie iespaidi pilsētā?

Māris: Man ļoti patika Atlantas akvārijs. Otrs lielākais pasaulē aiz

– ļoti daudz, ko redzēt.

Māris: Vai tu zināji, ka *Coca Cola* ir radusies Atlantā? Te ir kokakolas pasaule. Un līdzās arī *CNN* centrs, kur bijām iekšā un to izstaigājām.

Un kāds ir priekšstats par sesiju?

Māris: Tas ir milzīgs, iedvesmojošs pasākums, kas dod skaidrus virzienus un apjausmu par virzību, mūsu vietu pasaulē. Tik plašu ainu tu nevari iegūt, esot tikai Latvijā. Bet emocionāli tas iedvesmo ilgam laikam.

Edmunds: Mums ar Ingūnu izdevās apmeklēt projektu, kas ir aiz Kongresu centra parkā. Tur ir uzcelta reāla izmēra Mozus laika svētnīca. Cilvēkiem ir iespēja to izstaigāt, ekskursija ilgst apmēram stundu, kur vadītāji visu izrāda un izskaidro par svētnīcas darbību, nozīmi, simboliku, kā tas saistās ar katru personiski un ar Kristu. Dabūjam tur arī dažādus materiālus, kurus Latvijā varēsim parādīt.

Māris: Pamazām tiek dibināti kontakti ar Koreju, Portugāli, visu pasauli (smejas).

Vai tas nozīmē, ka jums ir cerības aizbraukt vēl kaut kur?

Māris: Domāju, ka jā. Pirmajā reizē nav iespējams visu izmantot, ko šāda Vispasaules sanāksme dod. Bet uz nākamo reizi (smejas) mēs jau būsim sagatavojušies.

Edmunds: Tad varēs mērķtiecīgāk saprast, ko no šādas sesijas var iegūt. Jo mēs šoreiz braucām tika uzstāties. Un uzreiz nav iespējams aptvert visas iespējas, kādas te ir.

Kādi ir jūsu tālākie plāni?

Rīt (3. jūlijā) mēs pēcpusdienā izlidojam uz Losandželosu. Tur vienā no dienām mēs uzstāsimies vietējā televīzijā. Piektdien un sestdien mums ir koncerti draudzēs. Sestdien Aivara Ozoliņa vadītāja draudzē. Un svētdien dziedāsim Latviešu Luterāņu baznīcā un Latviešu Centrā.

Pie grupas jaunā diska prezentācijas galdiņa.

jautāja, kāpēc esmu atnācis.

Es saku – man ir priekšnesums.

Viņa saka – bet tava uzvārda sarakstā nav.

– Nav, jo es esmu zem „Sliekšņi un Griesti”.

– Kāda dziesma?

– „Innocent Soul” (Dvēselīte).

– Ā, lieliska dziesma, es atceros!

– Problēma ir tā, ka mums ir tikai viena dziesma, bet mēs gribam dziedāt vēl. Es saprotu, ka iespējas ir ierobežotas, bet...

Kerola pasauca Viku malā, viņi kādu laiku abi runājās. Tad Viks atgriezās ar savu uzstāšanās sarakstu un teica tā – zini, jūs esat satikuši pareizos cil-

Japānas. Ar milzīgiem ūdens dzīvniekiem un zivīm, visdažādāko formu, veidu un sugu. Milzīgs baseins ar stikla tuneli un tam līdzīgi.

Edmunds: Pilsētas centrā ir debeskrāpji. Blakus ir parks, no kura paveras skaists skats uz centru. Un parks savienojas ar Botānisko dārzu, kurā ir daudz dažādu augu

Viesojoties pie latviešiem Atlantā.

Mikus Kaimiņš, Latvijas adventistu draudžu savienības draudzkopības nodaļas vadītājs. Daugavpils adventistu draudzes mācītājs.

PAZEMĪBA UN LĒNPRĀTĪBA

Jēzus saka, ka tās ir īpašības, kuru priekšā atvērsies Debesu vārti. Tās ir īpašības, kuru dēļ ticīgie varēs mājot ar Dievu vienmēr. Tās ir īpašības, bez kurām kristietība ir tikai tukša skaņa.

Vārds pazemība (krievu val. кротость) Bībelē lietots 38 reizes, bet vārds lēnprātība (смирение) 99 reizes. Latviski vārds pazemīgs tulkojams kā tāds, kurš ir gatavs būt zemāks par citiem. Bet, krievu – кроткий, kā īsāks par citiem, gatavs būt mazāks nekā citi (короткий), un lēnprātīgs – lēnāk reaģē, nevēlas pārsteigties, apdomīgs (lēns prāts). Un līdzīgi tam смиренный – mierīgs. Bet ne par terminoloģiju vēlos ar jums pārrunāt, tāpēc pēc iespējas ātrāk mēģināsim saprast šo vārdu, t.i., īpašību būtību, kas tajos iekļauta, un to, kāpēc tie ir tik svarīgi kristietībā.

Tas, ka pazemības un lēnprātības jautājums ir ļoti aktuāls un ārkārtīgi svarīgs pestīšanā, ir skaidrs, un par to nedrīkst šaubīties. To apliecina kaut vai paša Jēzus vārdi, ar kuriem Viņš pasvītvoja šo īpašību izšķirošo nozīmi: „Svētīgi lēnprātīgie, jo tie iemantos Zemi.” (Mateja 5:5)

Jēzus saka, ka tā ir īpašība, kuras priekšā atvērsies Debesu vārti. Tā ir īpašība, kuras dēļ ticīgie varēs mājot ar Dievu vienmēr. Tā ir īpašība, bez kuras kristietība ir tikai tukša skaņa.

Kas tad īsti ir pazemība? Kā noteikt pazemīgu cilvēku?

Kā noteikt, vai es esmu pazemīgs?

Patiesībā tas nav tik vienkārši, bet nav arī neiespējami, un ceru, ka pēc šīm pārdomām tas būs vieglāk izdarāms.

Minēšu dažus piemērus no dzīves:

1. Sarunā ar kādu vīru, kristieti, mums sanāca domstarpības par viņa celtniecības darbu kvalitātes jautājumiem. Es izteicu savas pretenzijas, un viņš, klusējot, galvu nodūris, uzklauzīja mani un nekavējoties izlaboja defektus. Vai viņš bija pazemīgs? Jā!

Pēc kāda laika šis brālis vaļsirdīgi atklāja, ka tās sarunas laikā viņā viss esot vārījies. Viņš esot gribējis spert pretī, bet pietrūcis drosmes. Sirdī bijušas atreibības jūtas. Tātad, lai arī ārēji viņš bija lēnprātīgs, tomēr iekšējā pasaule liecināja par pretējo. Pazemīgs viņš izskatījās tikai sava flegmatiskā temperamenta dēļ.

Notāmēs varam izdarīt 1. secinājumu – ne visi, kas lēni kustas, neļauj un nerunā pretī, ir lēnprātīgi.

2. Kāds ļaundaris sagrāba ķīlniekos vecu sieviņu, un, draudot tai ar nazi, izvirzīja savas prasības apkārtesošajiem. Negaidīti vecā sieviņa izrādīja aktīvu pretestību, grozījās, spirinājās tik ilgi, līdz viņai izdevās izraut ļaundarim no rokām nazi un aizvest to projām, un laupītājs nekavējoties tika sagūstīts. Vai šāda aktīva sieviņas pretdarbība liecina par viņas pazemību? Instinktīvi gribās teikt, ka nē, jo parasti pazemīgi cilvēki, mums šķiet, ir tādi klusi, lēnīgi. Bet atcerēsimies Dāvidu – varenu karavīru, par kuru Dievs saka, ka viņš ir pēc Mana prāta (1Sam13:14) – tātad arī pazemīgs. Vai nešķiet dīvains vārdu salikums – pazemīgs, varonīgs karotājs?

2. secinājums – ne visi, kas ir aktīvi,

darbīgi, skaļi un izrāda pretestību, nav pazemīgi. Iekšēji sieviņa lūdza pēc Dieva palīdzības un šajā cīņā palāvās tikai uz Viņu. Ārēji viņa neizskatījās pazemīga, bet iekšēji viņa tāda bija. Tātad pazemību ne vienmēr var ārēji uzreiz noteikt.

Kas tad ir īsta pazemība?

Vai tā ir spēja neatbildēt rupjības pret rupjībām? Daļēji jā, jo pazemībai ir tāda īpašība. Bet tas var būt arī tikai lēnīgs temperaments nevis pazemība. Vai tā ir pieticīga ģērbšanās, lai neizlektu apkārtējo vidū un nesekotu pasaules modei? Daļēji jā, jo pazemībai ir tāda īpašība. Bet pieticīga ģērbšanās var būt arī līdzekļu trūkuma dēļ. Vai tā ir vietas došana vecākam cilvēkam autobusā? Daļēji jā, jo pazemībai ir tāda īpašība. Bet tā var arī nebūt pazemība, bet gan tikai audzināšanas rezultāts, tā sacīt, pieklājības etiķete.

Viss minētais var būt pazemības rādītājs, bet var arī nebūt. Lai labāk to saprastu, pastāstīšu kādu stāstu no seniem laikiem. Viena imperatora meita reiz uzrunāja galma gudro, kurš bija ļoti neglīts:

„Lai arī cik liels ir jūsu zināšanas par likumiem, lai arī cik spožs ir jūsu prāts, tomēr cik neglīts jūs esat, zinātniek! Cik žēl, ka tik izcils prāts ir ielikts tik neglītā traukā!”

„Kādos traukos jūsu tēvs glabā savus labākos vīnus, jūsu augstība?” – jautāja galminieks.

„Māla,” – atbildēja princese.

„Bet vai tad imperatoram nav zelta vai sudraba trauku, ka viņš lieto māla traukus, kurus lieto arī nabagie ļaudis?”

„Ir gan, bet tajos vīns sarūgst,” – atbildēja meita.

Šis stāsts mums atgādina varenu patiesību, ko māca Dievs Bībelē. Šajā stāstā ir lietoti visi Bībeles simboli.

Pirmkārt, māla trauki. Vairākkārt Dievs Bībelē ir attēlots kā podnieks, kurš gatavo traukus, t.i. cilvēkus svētai lietošanai. (Jes. 29.-44. nod., Jer. 18. nod. u.c.)

Māls ir kristietības simbols – cilvēki, kas ir padevīgi Varenā Podnieka rokās. Mīksti un viegli veidojami.

Ūdens, ko lieto māla mīkstināšanai, ir Svētais Gars.

Vīns – Kristus pestījošās asinis. Citiem vārdiem sakot, cilvēks, kurš ļaujas Svēta Gara iespaidiem un ļaujas pārveidoties, kurš atzīst savas kļūdas, grēkus un nepilnības, ir arī cilvēks, kurš vēlas mainīties. Cilvēks, kurš ļauj sevi atmaskot un pārveidot, arī ir patiesi pazemīgs un lēnprātīgs.

Ne tas, kurš klusē, vai tieši otrādi – protestē, kad aizrāda par kļūdām –, ir pazemīgs, bet gan tas, kurš ļauj sevi atšķaidīt ar ūdeni – t.i. darīt mīkstu, lai varētu pārveidot. **Tas, kurš ļauj Dievam sevi pārveidot, tad žāvēt, tad glazēt un apdedzināt, lai tad sastingu uz visiem laikiem jauna trauka formā, ir patiesi pazemīgs.** Tāds trauks ir tas, kurā Dievs varēs glabāt pestīšanas vīnu, un tas tur nesaskābs, pārvēršoties par apreibinošu alkoholu.

Es aicinu šai pēdējai frāzei pievērst īpašu uzmanību – „vīns šādos traukos nepārvēršas par alkoholu”. Bet kādu trauku rokā tur netikle Atkl. 17:2,4 un kas tur ir iekšā? Tai ir zelta kauss, un tajā ir apreibinošs vīns. Ko no tā var secināt?

Bet tagad ilustrācijai vēl kāds piemērs. Kādu rītu pie autoostas sieviete piegāja pie atkritumu spaiņa, lai izmestu papīru. Viņa meta, bet... papīrs aizlidoja garām. Viņa paskatījās uz to, atmeta ar roku un aizgāja prom. Šādas lietas var novērot vai katru dienu tūkstošiem reižu. Citi pat nemet spaiņa virzienā. Vai tas liecina par pazemību? Nē.

Audzinašana gan šai sievietei sacīja, ka jāmet spainī, bet raksturs neļāva pazemoties – atzīt, ka kļūduļusies, un noliekties, lai izlabotu kļūdu. Tāda sirds neļaujas pārmaiņām un neliecina par pazemību.

Vai no visa sacītā mēs noprotam, kas

ir pazemība un kādas priekšrocības tā dod? Pazemība ir spēja atzīt savu vainu, aktīva gatavība mainīties, un šī īpašība dod iespēju Dievam mūs pārveidot, sagatavojot Debesu valstībai. Pazemība ir sirds stāvoklis, kas dara mūs spējīgus izvēlēties ļaut Dievam mūs izmainīt, un tas nav atkarīgs no temperamenta.

Nosacījums taisnošanai

Pazemības stāvoklis ir vienīgais stāvoklis, kurā cilvēks var saņemt taisnošanu no grēka dzīves. Tikai pazemīgi atzīstot savu grēcīgumu, grēcinieks saņem Kristus asiņu taisnojošo nopelnu, un tajā brīdī cilvēks arī piedzimst par kristieti – Dieva valstības mantinieku. Tagad top skaidrs, ko Jēzus domāja ar vārdiem no Mateja 5.

Zaudējot pazemību, cilvēks zaudē arī Kristus taisnību. Bet pazemības māla trauks pārvēršas par zelta pašlepnības trauku, kurā Dieva taisnības vīns pārvēršas par raudzētu paštaisnības vīnu, kas apreibina pašu cilvēku, ka viņš vairs nesajēdz, ka bez Kristus ir pazudis grēcinieks.

Tātad, ja kristietis nelolo un nekultivē pazemības garu sevī, tam draud briesmas kļūt paštaisnam un iet bojā. Bīstamākais šajā situācijā ir tas, ka ārēji jau nekas bieži nav redzams. Kļūdams par kristieti, cilvēks pārstāja lamāties, lietot alkoholu u.c. kaitīgas vielas, skatīties sliktas filmas, kas samaitā prātu. Taču, zaudējis pazemību, viņš tiek atšķirts no Kristus taisnības, un viņam nebūs uz ko balstīties tiesas dienā Dieva priekšā.

Zaudēt pazemību nozīmē pazaudēt spēju arvien un arvien tālāk atzīt savas vājības, vainas un grēkus, savu nepilnīgo dabu un savu pilno atkarību no Dieva, ar to liedzot Svētajam Garam sevi pārveidot. Cilvēks apstājas savā garīgā izaugsmē, un sanāk, ka viņš tagad balstās nevis uz Kristus taisnību, ar ko tika apsegta viņa grēcīgā daba, bet uz to, ka pats jau ir labs – nezog, nemelo, nedzer alkoholu, neēd cūkgaļu, ievēro sabatu, dod desmito utt. Šis saraksts var būt dažāds, bet morāle viena – pārstājot atzīt savu grēcīgumu, mēs pārstājam garīgi augt, pārstājam izjust vajadzību pēc arvien dziļākām garīgām pārmaiņām. Kristus vairs nevar tādā cilvēkā pagodināties, cilvēks kļūst paštaisns un iet bojā. Tā arī ir patiesa laodīķieša situācija.

Kas tad jādara, lai laodīķietis, šis paštaisnais cilvēks, kurš saka, ka ir bagāts bagātīgi, spētu atjaunot Dieva iespaidu pār sevi? Viennozīmīga atbilde – atgriezties pazemības stāvoklī. Izjust

savu pilnīgo atkarību no Dieva, savu bezpalīdzīgo, grēcīgo stāvokli bez Dieva taisnības, atzīt Jēzu par savas pestīšanas vienīgo avotu un tiekties pēc Kristus taisnības visu savu mūžu, nekad neapstājoties.

Tas arī ir tas, par ko sacīts Mateja 6:33. Jēzus nesaka: „Pārdomājiet ikdienas debesu valstības lietas.” Viņš saka: „Rīkojieties, dzenieties!” Ar domām par garīgām lietām nepietiek. Ir vajadzīga aktīva rīcība ļaut Dievam sevi pārveidot.

Kurš no jums, lasītāji, par sevi var sacīt, ka vairs nav grēcinieks? Ka ir sasniedzis Kristus līdzību un nav vairs pieejams kārdināšanām? Ceru, ka neviens nav atsaucies. Bet tomēr daudzi tā rīkojas, ārkārtīgi maz izjūtot vajadzību pēc izmaiņām un vēl mazāk veltījot laiku Dieva valstības celšanai sevī. Paskatieties kaut uz māsām, kuras savā tieksmē pēc modes vairs vispār neatšķiras no pasaulīgām sievietēm, vai tas liecina par pazemību? Nē. Vai paskatieties uz brāļiem, kas tik spēcīgi nododas laicīgo labumu uzkrāšanai, ka ir aizmirsuši savu kalpošanas aicinājumu.

„Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, tāpēc jums būs svētīties un būt svētiem.” (3. Mozus 11:44) Mēs esam aicināti uz pārmaiņām. Mums ir jāpūlas un jādara šai ceļā sava daļa, jācīnās nenogurstoši un aktīvi. Kur ir tie, kas apliecina, ka svētojas, kur ir lūdēju pulki piektdienas vakaros, kur ir tie, kas sevi sauc par Dieva bērniem, bet nespēj atsaukties, kad Dievs tos aicina uz reformām? Ko var sacīt, ja draudzē ir tie, kas atrod attaisnojumu Dieva baušļu pārkāpšanai? Izlasiet „Liecības draudzei” 1. s. 619. lpp. un Liecības draudzei 5. s., 216.-219. lpp.!

Īsta pazemība ietver trīs svarīgas īpašības: (1) atziņu par savu grēcīgumu un pilnīgu atkarību no Dieva; (2) dedzīgu vēlēšanos mainīties un (3) personīgu darbu šajā virzienā.

Augustīnam reiz jautāja: „Kas ir svarīgākā kristiešu īpašība?” Viņš atbildēja: „Pazemība.” „Bet otrā pēc svarīguma?” „Pazemība,” – atbildēja Augustīns, un es viņam piekrītu.

Noslēgumā aicinu jūs izlasīt vēl dažus dimantiem līdzīgus Bībeles tekstus par pazemību: Jesajas 57:15; Mihas 6:8; 1. Pētera 5:5,6

Lai šie vārdi atrod atbalsi mūsu sirdīs, lai nenogurstoši cīnāmies un saņemam uzvaru Kristū! Jo Viņš ir mūsu drošā klīns, mūsu uzvara, mūsu mūžīgā dzīvība!

*Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu LDS bērnu nodaļas
vadītāja.*

Mīlestības IEROCIS

Krā: Klau, brālīt, vai tev ir bail no čūskām?

Krū: Man un bail?! Varbūt kādam arī ir bail, un man pat šķiet, ka ļoti daudziem ir bail, bet tikai ne jau man!

Krā: Kāpēc tu no viņām nebaudies?

Krū: Ha! Es to čūsku – viens un divi ar savu aso knābi – knakt – un viss. Lai tikai parādās!

Krā: Nu, tu gan uzreiz tik ļauni. It kā čūska arī negribētu dzīvot tāpat kā tu.

Krū: Nav ko ar viņām cimperlēties! Es vispār domāju, ka visi, kuri apdraud mani vai traucē dzīvot, ir jānoneutralizē.

Krā: Kā tas ir – jānoneutralizē?

Krū: Nu, tas ir tā, ka tu viņus padari nekaitīgus.

Krā: Un kā tas notiek?

Krū: Es taču tev teicu, čūskas gadījumā neitralizācija notiek ar knābi. Knik – un ienaidnieka vairs nav. Un dzīvo tālāk bez raizēm.

Krā: Bet, brālīt, ja visi tā rīkosies, tad dzīvu radību paliks aizvien mazāk. Katram, iespējams, ir kāds, kurš traucē vai ne visai patīk.

Krū: Nu tad pasaki labāku variantu, kā tikt galā ar ienaidnieku?

Mamma: Man ir zināms viens brīnišķīgs un iedarbīgs paņēmiens ienaidnieku iznīcināšanā.

Krā: Tas ir interesanti. Pastāsti, māmiņ.

Krū: Jā, pastāsti gan, tas var kādreiz noderēt, ja man kāds

uzrastos.

Mamma: Vislabākais paņēmiens, kā uzvarēt savus ienaidniekus ir...

Krū: Nu, nu, saki ātrāk!

Mamma:...padarīt tos par saviem draugiem.

Krū: Ko? Kas tad tas tāds par jocīgu ieroci?

Mamma: Mīlestības ierocis. Dažreiz ar to var izcīnīt un uzvarēt pašas niknākās kaujas un uzveikt vissīvākos ienaidniekus.

Krū: Viegli jau teikt, bet kā to izdarīt?

Mamma: To var panākt ar laipnību, draudzīgumu un daudz dažādiem citiem mīlestības darbiņiem.

Krā: Atceries, brālīt, Bībelē arī bija rakstīts, ka naidu iznīdē ar mīlestību.

Mamma: Tam nu var ticēt droši, jo to ir teicis pats DIEVS.

Krā: Un Viņš visu zina vislabāk.

Mamma: Tieši mīlestības trūkums dažkārt ļauno padara tik ļaunu.

Krū: Jā, šito es varbūt arī kādreiz pamēģināšu, bet tikai ne ar čūskām.

Mamma: Pastāstīšu jums, bērni, kādu stāstiņu tieši par čūsku, kurš laimīgi beidzās, iespējams, tieši mīlestības un DIEVA žēlastības dēļ.

Krū: Aiziet, mammucīt! Stāstiņi, tas parasti ir tik interesanti!

Stāstiņš

Apmiļot klaburčūsku

Amerikā kalnos dzīvoja trīs puīši. Kādu dienu jūlijā viņi nolēma doties lasīt ogas. Kopā ar viņiem bija arī deviņus mēnešus vecais brālītis.

Nolikuši bērnu nelielā zālītē pie ogulājiem, zēni ķērās pie darba. Mazulis atradās zēnu redzes lokā un tika bieži caur krūmāju vērots, vai ar viņu viss ir kārtībā.

Aizņemti ar savām runām, ēdami ogas un dažas arī iemetot spainī, zēni dzirdēja, kā mazulis pie sevis dudina. Dzirdot viņu smejamies, zēni paskatījās caur krūmāju. Viņš kaut ko glāstīja.

Pāri mazā brālīša kājām bija pārrāpusies un gulēja liela klaburčūska. Mazās rociņas glāstīja čūskas gludo ādu. Tās šausmīgā seja bija ļoti tuvu mazā zēna sejai, bet bērns nejuta ne mazākās bailes, kas jebkuram pieaugušajam uzdzītu ārkārtīgas šausmas. Zēni satraukumā vēroja notiekošo. Ko viņiem darīt? Viņi nolēma neko nedarīt, saprotot, ka, iztraucēdami čūsku, viņi var izdarīt ko pavisam nelabojamu. Mazulis turpināja runāties savā valodā, plikšķinot čūskas

gludo ķermeni. Beidzot čūska aizslidēja prom garajā zālē. Šis laiks, kuru zēni bija pavadījuši, vērojot čūsku un brālīti, viņiem šķita kā mūžība.

Kas tad mazūļa liegajā pieskārienā bija tāds, kas nomierināja indīgo rūpuli, kura dabā bija iecirst savus indīgos zobus upura miesā? Vai tā nevarētu būt mīlestības klātbūtne un bailu trūkums? Iespējams, arī čūskām, kas jaunajā zemē atkal tiks mīlētas, patīk tas, ka viņām izrāda mīlestību, gluži tāpat kā man un tev. Jaunajā zemē, kur nebūs iemesla baidīties, neviens ne no kā nebaidīsies. Uz visiem laikiem būs izzudušas briesmīgās dusmu, naida un bailu emocijas.

Mūžīgā dzīve Jaunajā zemē nav nemaz tik tālu. Un varēsim piedzīvot to, kas ir rakstīts Bībelē, Jesajas 11. nodaļā: „Tad vilks mājās pie jēra un pantera apgulsies pie kazlēna; teļš un jauns lauva, un trekni lopu būs kopā, un mazs zēns tos ganīs. Govs un lāču māte ganīsies kopā, un viņu bērni gulēs kopā, un lauva ēdīs salmus kā vērsis. Zīdāinis bērns rotaļāsies pie odzes alas, un nupat no krūts atšķirts bērns izstieps savu roku pēc odzes spīdošām acīm. Ļauna neviens vairs nedarīs un negrēkos visā Manā svētajā kalnā.”

Vai tu vēlies būt tur, kur lauva ar jēriņu varēs mierīgi dzīvot kopā, kur varēsi ar viņiem spēlēties un visi būs draudzīgi?

Uzdevums

Dzīvnieceki Bībelē

Atrodi minētos dzīvniecekus burtu jūklī! Meklē dažādos virzienos!

Briedis, stirna, kraukļi, lauvas, kaza, čūska, krauklis, kazas, balodis, vērsi, avis, antilopes, vērsis.

A	S	V	R	V	A	R	K	A	Z	N	O	P	U	E	R	J
S	F	T	Ē	Ē	G	B	M	B	N	O	Z	V	Ē	R	G	J
C	S	E	A	R	N	M	V	U	B	R	I	E	D	I	S	U
A	C	J	R	Š	S	Ē	V	E	B	U	L	U	R	M	E	J
K	C	V	N	I	V	I	U	E	R	T	T	Č	Ū	K	A	N
S	V	N	R	R	U	R	S	A	L	A	U	V	R	A	V	E
Ū	B	V	E	R	U	V	N	T	B	K	S	M	T	I	P	E
Č	Z	V	Ē	V	E	R	A	N	T	L	R	B	L	O	S	V
B	R	I	A	C	I	A	N	T	M	Z	A	A	E	R	V	S
Z	V	Ē	R	T	S	F	A	T	U	O	P	L	U	S	B	O
Z	C	I	S	K	R	A	V	S	T	I	E	O	N	K	Z	O
R	O	R	L	A	U	V	I	J	A	E	T	D	U	T	Ļ	A
C	K	T	E	T	U	C	S	Č	Ū	T	S	I	V	E	C	I
S	A	Z	T	I	R	N	Z	Ž	Č	A	I	S	B	M	L	A
V	Z	B	R	S	D	I	E	T	Z	N	M	B	A	L	O	D
V	A	R	S	I	T	U	E	A	A	N	T	I	L	P	A	P
K	Z	A	Z	L	R	T	K	U	N	C	Ī	Z	A	R	K	A
C	Ū	S	K	K	A	S	T	Ū	L	A	U	V	A	S	S	M
A	N	T	Z	U	T	B	A	L	D	J	Z	K	L	J	R	Z
ī	R	V	Ē	A	R	S	I	A	N	T	I	L	O	P	E	S
S	T	N	A	R	Z	D	U	C	B	A	A	V	M	Z	Č	Ū
C	V	N	R	K	E	U	S	K	A	I	R	T	O	P	C	E

Vēstules

Bērni, Jums noteikti vasarā būs daudz jauku piedzīvojumu, ciemojoties laukos, braucot kādā ekskursijā vai esot kādā nometnē. Mēs, vārnēni, priecāsimies uzzināt par jūsu piedzīvojumiem. Tāpēc rakstiet mums vēstules. Mēs jau gaidām!

Mūsu adrese:

Bērnu lappusītei
(Adventes Vēstis),
Baznīcas iela 12a,
Rīga LV-1010.

TEAMWORK 2010

Arī šovasar Latvijas jaunieši bija kopā salidojumā Team Work 2010. Trīs brīnišķas dienas no 23. līdz 25. jūnijam tika aizvadītas Dieva apsardzībā un sadraudzībā.

Salidojuma vietā rostība sākās jau 22. jūnijā, kad tika iekārtota apmešanās vieta, celta lielā sanāksmju telts un noritēja gatavošanās viesu, dalībnieku sagaidīšanai; šajās norisēs aktīvi darbojās jauniešu kluba Vēstnieki dalībnieki.

23. jūnijā viss sākās pa īstam, jauniešu vēlme būt kopā ar Dievu, ar draugiem sapulcināja viņus zem moto – Jūs esat zemes sāls! /Mt. 5:13/

Salidojumu atklāt ar sarunu šovu bija ieradušies tuvāku un tālāku lauku ļaudis – Jautrīte no Dricāniem, Mirdziņa no Pampājiem, Žanis no Ģibuļiem un Gaļina no Vertūkšņas, uzmundrinot un iedrošinot visus klātesošos ar vārdiem – sāls jāpielieto praktiski, garas runas te nelīdzēs!

Šajā pirmajā vakarā tika gaidīts arī kāds ļoti īpašs notikums – kristības –, pirms tām aizvadījām laiku personiskās lūgšanās un sirds pārdomās. Lūgšanu stacijās, tuvojoties saulrietam, savu dzimšanas dienu svinēja četri puīši – Mārtiņš, Uno, Jānis un Oskars, kurus kristīja mācītājs Ainis Kaspars-, emocionālākais salidojuma mirklis mūs vienoja sirsnīgām draudzības saitēm.

Katru dienu bijām kopā rīta un vakara sanāksmēs, Dieva pielūgsmē un slavēšanā ar Jauno mazo grupu, ar uzrunām

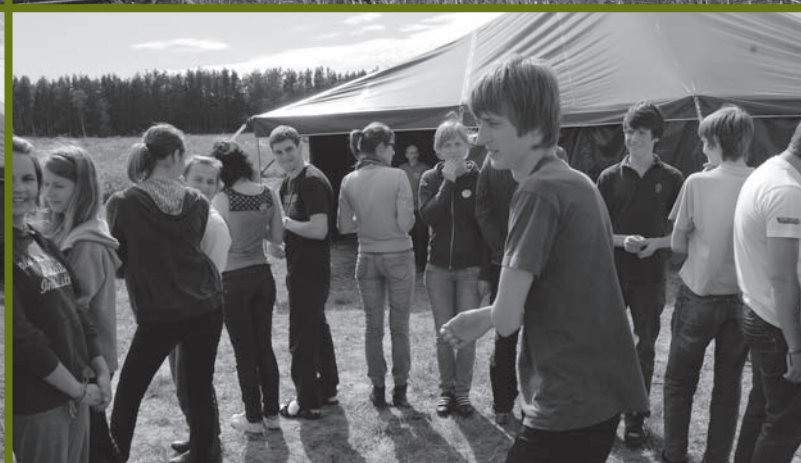
kalpoja Baltijas jauniešu vadītājs Giedrius Rimša, kurš apstiprināja, ka jūs esat zemes sāls, bet iedomājieties, ka jums katram personīgi to saka Jēzus – Tu esi zemes sāls. Tā mēs kopīgi diskutējām un pārdomājām, ko dara sāls, kāda tā ir, kādai tai jābūt. Sāls dod garšu pat saldam ēdienam, sāls ir visur, sāls ir neredzama, tādi esat arī jūs. Un atceries, mums nav izvēle – slavēt vai neslavēt-, mums ir izvēle, ko slavēt. Tu topi līdzīgs tam, ko Tu slavē!

Laiks bija piepildīts ar dažādām aktivitātēm, sporta spēlēm, garīgām diskusijām, komandu darbu, katru vakaru bija iespēja redzēt kādu labu filmu, prieks vērot, ka jaunieši paši ir gatavi darīt, rīkot un organizēt viens otram šādus mirklus; jaunieši atzina, ka brīva un nepiespiesta atmosfēra šīs dienas padarīja patīkamas.

25. jūnija pēcpusdienā sanācām uz noslēdzošo sanāksmi ar neoficiālo devīzi – Paldies Tev!

Paldies katram, kurš bija ieradies, katram, kurš pielika roku salidojuma organizēšanā, atbalstīja to ar lūgšanām.

Latvijas jauniešu vadītāja Inta - sarunāsim, ka mēs tā turpināsim! Turpināsim, tiekamies šovasar Liepājā un nākamvasar TeamWork – 2011! Vairāk info – jaunatne. adventisti.lv

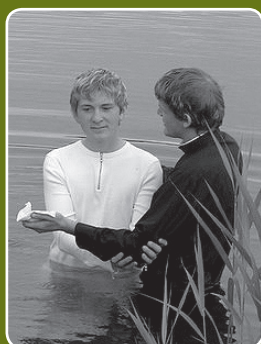
Jānis Klimovičs

Šovasar pieņēmu svarīgāko lēmumu savā dzīvē, jauniešu salidojuma *TeamWork 2010* laikā tiku kristīts, sajūtas bija neaprakstāmas, jo ar šo lēmumu es savu turpmāko dzīvi vēlos nodot Dievam. Šis bija būtiskākais salidojuma notikums, ar mani kopā bija draugi, kuri atbalstīja un iedrošināja, par šo lēmumu priecājas arī mani vecāki.

Pēc kristībām tika dziedātas slavas dziesmas un saņemti sirsnīgi apsveikumi, kas radīja patīkamu atmosfēru. Visa salidojuma laikā izjutu Dieva klātbūtni un piedzīvoju Viņa mīlestību, īpaši mani uzrunāja Baltijas jauniešu vadītāja G. Rimšas svētrunas, kas deva jaunu spēku un motivāciju pieaaukt ticībā.

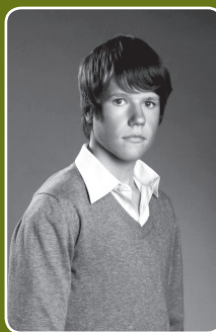
Oskars Kreize

Jauniešu salidojums *TeamWork 2010* man paliks atmiņā vienmēr, jo kopā ar vēl trīs jauniešiem tiku kristīts. Pirms kristībām notika īpašas un personiskas lūgšanas lūgšanu stacijās, tas man šķita ļoti emocionāli un sirsnīgi. Bet pēc kristībām visi kopīgi slavējām Dievu, visi salidojuma dalībnieki mūs apsveica ar ļoti jaukiem

novēlējumiem nākotnei, bija jūtama īpaša vienotība. Esmu ieguvis jaunus draugus, un pēc kristībām sapratu, ka esmu ieguvis arī jaunas attiecības ar Dievu, kas mani stiprina ik dienu. Ar prieku gaidu nākamo *TeamWork* salidojumu.

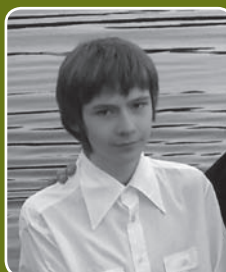
Mārtiņš Āriņš

Salidojumu man, protams, ļoti īpašu padarīja tas, ka ar kristībām varēju apliecināt, ka vēlos dzīvot atjaunotu dzīvi kopā ar Jēzu. Aicinājumu kristīties sajutu jau pirms kāda laika, un šāds jauniešu salidojums likās tādām svarīgam solim piemērota vieta. Bija jauki sajust Dieva svētības visa salidojuma garumā gan no atvērtajiem cilvēkiem man apkārt, gan no brīnišķīgajām Giedrusa uzrunām, kas lika krietni

aizdomāties. Ieguvu daudz jaunu draugu, vērtīgu atziņu un labu motivāciju dzirdēto realizēt dzīvē. Novēlu arī turpmāk jauniešiem rīkot un piedalīties šāda veida pasākumos, jo tas ir to vērts!

Uno Driķis

Es izlēmu kristīties, lai piederētu draudzei. Es kristījos *TeamWork* salidojumā tādēļ, ka nevēlējos kristības baseinā. Man salidojums un kristības ļoti patika. Es iepazinos ar daudz jauniešiem. Salidojums bija ierīkots labā vietā.

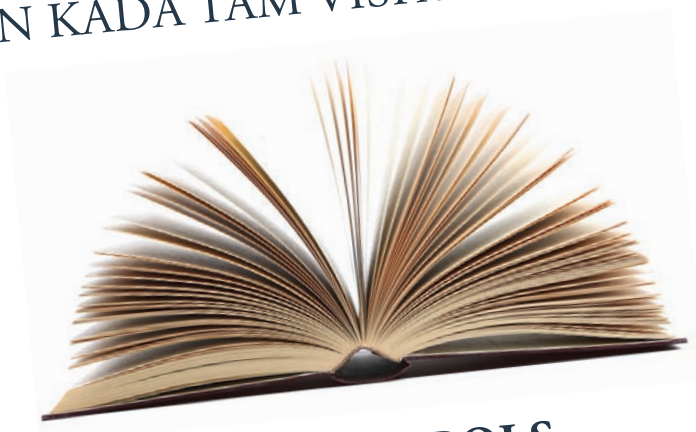
Atbildīgā par atvērumu
Liene Liepiņa

2010. GADA MISIJAS GRĀMATA

UZDĀVINI SAVAM DRAUGAM, PAZIŅAM VAI
DARBA KOLĒĢIM JAUNU GRĀMATU, KAS RO-
SINA UZTICĒTIES BĪBELEI!

VAI BĪBELEI VAR TICĒT?

UN KĀDA TAM VISPĀR NOZĪME?

BRAIENS BOLS

BRAIENS BOLS

Ieguvis filozofijas doktora grādu Londonas Universitātē, piedalījies Oksfordas Nacionālās biogrāfiju vārdnīcas un Pasaules ticību enciklopēdijas veidošanā, daudzu rakstu autors. Dr. Bols dzimis Lielbritānijā, bet tagad ieguvis Austrālijas pilsonību un kopā ar sievu Donu dzīvo Jaunajā Dienvidvēlsā, Makvorija ezera apgabalā, Austrālijā.

